

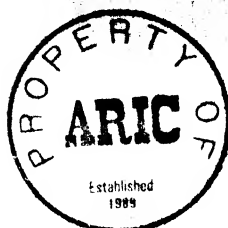
د افغانستان د کلتوري ودي ټولنې
د دويمې کليزې په وياړ

مات ستوري

نصرالله حافظ

مات ستوري

نصرالله «حافظ»

۱۳۷۸ لمریز

فروشگاه کتاب الازهر

مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان - تلفی: 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

کتاب پېژندنه

-
نوم	:	مات ستوري.
شاعر	:	نصر الله حافظ.
خپرنډوي	:	د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.
د خپرونو لړ	:	(۱۰)
کمپوز	:	احمد قيس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.
چاپ شمېر	:	۱۰۰۰ ټوکه.
چاپ نېټه	:	۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.
د چاپ ټول حقوق	:	د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.
بيه	:	په افغانستان کې () افغانی
	:	په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.
	:	په نورو هېوادونو کې () امريکايي ډالره او يا د هغو انډول.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د خپرنندوييې ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کلنيزې په درشل کې د هېواد د پياوړي شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولگه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولگې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسپري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوگه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوگه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنگ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړي او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنگ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصر الله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنگ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين پيښري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنگي خدمتونو هيله کوو، د لوی خداي (ج) له دربار څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنگي گلبن باندې نور هم لکه د يو سندرېز بلبل په څېر وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او مننې وړ بولي چې د دې شعري ټولگې مالي لگښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولگه د چاپ جوگه شوه.

مات ستوري

او تته رڼا

ډېرو خوږو، درنو او گلو لوستونکو!

د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين پيري شاعر د زړه د هغو وينورنگ دۍ چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.

زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لور پينې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم گلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه گران او قدردان ورور زرین انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنگ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې څلېږي.

کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستري کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيود ذخيرو پاڼې واپولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورته را بېل کړل، چې بيا مې هغه گران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دۍ چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې وړ وگرځېدل.

زه خپلې خبرې رالندوم، خو دغه خبره پر ځان لږمه گڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) څخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنگه له ځوان (يون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوگه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تنې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان ستړی کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنگه ښاغلي (قيس د نوید کمپيوټر کمپوزر) ته کورودانی وایم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخیستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تایمني واک

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهيواد ډيرې درديدلې او کړيدلې شاعرې
 درنې پروين فيض زاد «ملال» ته په بشپړه مينه ډالۍ کوم
 او دا هم يو هغه شاعرانه غيرگون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال
 دغبرگولي دمياشتې په لسمه نيټه دمحترمې پروين ديوه
 ښکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته يې ليکلی و، کړی دی:

که مې دردونه د زړه وينې راځه
 کله ناکله خو پروينې راځه
 درته په لار کې غـورـيدلې پرتې
 بډه په ليم ووقدم دمـينې راځه
 دکو هکن زړه د تلوسو په خاطر
 تپوس د حال ته مې شيرينې راځه
 کور مې د زړه تش دی له غـيـروځنې
 درته کووم خبرې سپنې راځه
 چا دبيلتون په تيغ وهلې راته
 له زړه مې څاڅي تورې وينې راځه
 رڼا رڼا به کـرـي داتور تمونه
 دخداي لپاره مه جبـينې راځه
 دلته دستاد زړه خبرې شته دي
 نور شرم مکره شرـمگـينې راځه
 ستاد درانه پلوه سـيـورې لوگی
 ای پښتنې درنې سنگـيـي راځه
 ستاد نازونو قدر دان دي «حافظ»
 ډاډه هروختې ناز نينې راځه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه
پروانه چې ستاد عشق ورته رادرومي
د وحدت حشاغ زما په زړه کې بل کړه
پیماني چې د نورو نو په کې گرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه
بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه
د گناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک ددې عاصي له زړه دغه خلل کړه
چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه
د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه
ستا جمال ستاد جلال له برکتیه
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه
پرېستې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه
غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستاد ذکر دا بیان مې مفصل کړه

نعت شریف

خاونده ! ما بلبل کړې په گلزار د مدينه — ښي
چغیرم به په گلوه هر سهار د مدينې
نصیب مې که سفر کړې ب په لور د هغه ملک
بڼو باندې به پاکه کړمه لار د مدينې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسري
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدينې
نغمې د نبوت يې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اوري نوبهار د مدينې
د زړه وينې مې سرردي ورته پښو کې په هوس
چې ووينم په خوب کې لاله زار د مدينې
شپو ورځو د بيلتون راباندې ژوند کړې خراب
نسیمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدينې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدينې
وې راته توپونه د سينې تنگه پنجره کې
ليدو ته دې د زړه مارغه بې وار د مدينې
ارمان که مې پوره شو دا مې ايښې نذرانه
خيرات د سربه ورکړم په بازار د مدينې
حافظه ! که د زړه سترگې دې غواړې پرېښا
توتيا ورته په مينه کړه غبار د مدينې

۱۳۳۶/۴/۱۲

د اوسيلو لښکر

چې ئې ولگيد پرمخ نظرزما
په هاله کې شوه د ناز قمرزما
چې په مينه ناپيدا هم پيدا وينم
شو په کومو رنجو تور بصرزما
د رنگ ساعت ته به د حسن بازار لوټ کړي
کړي يرغل د اوسيلو لښکرزما
مينې هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقاله پره بر شو پرمزما
دا خو کار د مینتوب ته حيرانی ده
بخته! تا راوستل څه په سرزما
ما به وي د ستا پوښتنې ته ليرلي
که ته وپوښتي له چا خبرزما
امتياز د دورنگی له منحئه لاره
تور او سپين د زړه کړه لوټ دلبرزما
قافلي د توروز لږوبه اوس لير دي
راختلی د اُميد سحرزما
د حافظ د مينې درد کې خوشحالي ده
دا چې خاندي د زړگي پرهرزما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په توروزلفو کې مې سپین مخ د دلبر پتیرې
که نرۍ وریځ کې د آسمان په لمن غر پتیرې
زه ئې په نیمه لار کې پرېښودم د ژوند د اوبو
په رڼا ورځ رانه د زړونو سکندر پتیرې
د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنگه سینه کې د اشرر پتیرې
چې ئې کتلي ستاد اوښکو ملغلرې پرمخ
حکله له شرمه په سپی ورنه گوهر پتیرې
د بلبل مینه خدای پیدا کړه د گلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اور پښتۍ سمندر پتیرې
په اوسیلو مې داسې ستا زلفی پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاروگر پتیرې
جانانه! وایه مینه ستا به څنگه پته کړمه
کله په سر باندي زخمونه د خنجر پتیرې
حافظه دا دیلتانه شپه به سبا شي آخر
خوبه د ستاد اُمیدونو سپین سحر پتیرې

۱۳۳۴ کابل

بڻيه دي

يوه ئي مينه يومي ياربڻيه دي
يوئي د سپينئي غاري هاربڻيه دي
چي مي د هيلو غوتي و غوروي
د تور شپي خني سهار بڻيه دي
چي وي تازہ باغچي د حسن په کي
په موسمونو کي بهار بڻيه دي
چي سره گلونه و په جم او جوش کي
جورد بلبلو پري چيغار بڻيه دي
بس دي د صبر تني ژر وشکوه
مينه کي کله انتظار بڻيه دي
چي د آشنا د کور په لور دي بوخي
د يار په مينه کي ريار بڻيه دي
ماته د نورو له گلونو خني
جانانه! ستاد سيمي خاربڻيه دي
وطنه! ستاد د نگرهار په سيمه
ماته له ټولو چپرهار بڻيه دي
شه حافظانو کي ديره حافظه
مرشه همدلته دي مزار بڻيه دي

نه غواړم

بلد په لاره يم رهبر نه غواړم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غواړم
غم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غواړم
چې څه به بود په کې د مینې نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غواړم
چې په کې پروت نه وي خیرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غواړم
چې یې د یار په سرونه بنډمه
بې نواښه يم سیم او زړ نه غواړم
د حق ویلونه چې ژبې تېري
دغه جادو دغه منتر نه غواړم
چې په کې څیرې وي د زړونو جامې
هسې برات هسې اختر نه غواړم
چې مې د زړه سپیلني نه کړي لوگي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غواړم
دا د غرور مانۍ چې نه کړي لمبه

آهه! په تا کې پټ شرنه غواړم
 د حق په لاس کې چې ونه ځليږي
 ايښې په تیکې کې خنجر نه غواړم
 د بـري توغ چې پرې ونه رپیږي
 هغه مات شوی وړان سنگر نه غواړم
 که مې پیدا کړه د زړه ورکه مینه
 نور به ملکونه در په در نه غواړم
 په خپله ځاله پاچاهي کوومه
 چې نور پرې ښکار کړم بال و پر نه غواړم
 که شي د چاله شینکي ځاله قربان
 که سرمې ځي تاوان د سر نه غواړم
 چې ځان را یاد کړي او جهان مې هیر کړي
 زه «حافظ» د غسې هنر نه غواړم

۱۳۳۶/۵/۱

پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کور شمال دې په وریل راشي
په زړه زما د غم غوړل راشي
چې اوسيلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي
په تروه تنده چې را وگوري ته
غم له ما تمه سره مل راشي
بيلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده یوڅه تسلې راشي
ځان آئینه کې هغه وخت وگوره
چې دې پر مخ د زلفوول راشي
درنه به پته کړم ادا د سترگو
که چیرته ماته د غلا چل راشي
په زړه مې ډیر څه درته گرځي گرانه
خو که په خوله دغه ویل راشي
شوم پښیمانه په دې کړې رنډی
نه چې په مینه کې خلل راشي
حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

۱۳۴۲/۲/۱۴

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپین مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کله کله پېژوان مې خوښ شو
چې رستا ویشتل په زړه کړې د کبرو ښو په غصه شو
او گوندارنې خطا نه چې د ابرو کمان مې خوښ شو
ښه چې مټا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قیده مراد داوي یم رضا زندان مې خوښ شو
د وصال معاع به راوړي پس له د یرو خټه بیلنونه
په زیرمخ د ترمو اوښکو راوان کاروان مې خوښ شو
چې نرگس دې مستې سترگې شرموي له دیره خیاله
د جنت گلشن به څه گرم د ښکلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بیه وښې پرې به واخلمه ستا مینه
له سړې گټې نه تیریم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه امیلونه په کې رنگ په رنگ گلونه
زما سوي ارمانونه دریده گریوان مې خوښ شو
خوله پیاله د سرو شرابو صراحی په شانته غاړه
د ملالو سترگو زوی کې د خمار توفان مې خوښ شو
په مجفل کې د زندانو چې د عشق د میو ویش کړې
ساقی د که پیاله راکړه د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوي زړه کې ېې له سوزه بلل څه نه شته
چې له سوز او درده د کوي توهغه بیان مې خوښ شو

خوار حسن

په شکیډلي گریوان زانگي جرې زلفې پریشانې
شوي د خوار حسن کتوته د جهان سترگې حیرانې
د هوسی په شانته سترگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو گرځي وار خطا او سرگردانې
له ښوونې د گوهر ودانې اوري خوار مان چې
دې د اوبکو ملغلرې نابینا وته و ته ارزانې
د کړو وړو خوباتو رنې د تندي په چگس ناست دي
وزر څنډي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سپی غاښونه دوردې خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیرو شونډو روانې
مورنۍ ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندې وونا زونه ادا گانې
زنگ و هلی سپین چارگل ئې هسې زيب کوي په پوزه
ندارې ته ئې دریدلي په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې مڼه ده پرې پرته د خواری دوره
وچې شونډې ئې په غم دي هم د گل غونډې خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرېښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاگانې
د مزدورې ابې لورده پلوشه جوړه د نوره
ساده حسن ته ئې پسڅیرې په ارم کې ښاپیریانې
د خوار حسن ترانه ده څه غمونه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډیرې گرانې
د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې يو کړت سړی ناکام شي
د پخو ميو په باغ کې د نصيب نظر په خام شي
په محفل کې ورته راوړي ساقی بڼه شراب د مينې
د قسمت چارو ته گوره چې چپه نې لاس کې جام شي
د بيلتون په ترخوباندې لذت مومي کار د مينې
دغه کيف به په کې نه وي که د وصل باده عبا م شي
د کيميا اثر ورکړی خدای نظرت ته د غم مخو
تورې خاورې پرې سره زرخشي چې نې هر پلوته پام شي
کور مالت به ټول له مخې ستا په وال کړي د خپل حسن
شاه ليلا که نن له خيال له ماز ديگر پورته په بام شي
د هوښيار مارغه په خير به په سل لومو کې راگير شم
زمانه راته له سترگو په قدم قدم کې دام شي
ليونی ديار په زلفو کې ورلويرمه يارانو
په بڼه بوی باندې رغيري خلک وائي چې سر سام شي
زه حافظ په هوډ ولاړيم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړۍ ما بڼام شي

۱۳۴۵/۴/۲۰

يوه موسکا

ای ریساره راته وایه چې دلدار مې وکړه نه و
چې له ځانه راته گران دی هغه یار مې وکړه نه و
چې د زړه غوتی مې گل کړي د وصال په نسیم باندې
دې خزان وهلي ژوند ته نوبهار مې وکړه نه و
زړه ئې واخسته له مانه چې یوه موسکا ئې وکړه
هیڅ له ځانه خبر نه وم چې اختیار مې وکړه نه و
زه د عشق په کار او بار کې د وفاسره آشنا یم
چې ئې خوی مودام جفا ده جفا کار مې وکړه نه و
چې زما د خولې خبرې وې په ساه ورته ارزاني
په بازار د محبت کې خریدار مې وکړه نه و
څه چې وائي راته وایه د جافظ له خواري مینې
د بیلگون په سرو لمبو کې تار کرار مې وکړه نه و

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

په داهسې مخ به کوم نیک بخته خوله ږدي
چې منت لا د غازي هم په ځان نه ږدي
که مطلب یې ترې زما خواشیني نه وي
په سپین مخ ځله د ناز خالونه شنه ږدي
خوږې شونډې تر یخ نظر دا څه د ستور دی
چې په یوځای د خوړو سره تر څه ږدي
چې له خیاله په شالاره شي وځاندي
بویه دا چې مې ملهم په زخمی زړه ږدي
لیندی وروځې ئې سم دم ویشتل په زړه کا
د بنو غشي که ډیر په کې کاره ږدي
زه ئې خاص ستاد غمزو اشاره بولم
چې رقیب مې په هرځای کې پل په پله ږدي

بي سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدا يرو چې دا گټه به په زيان باندې ورنه کړمه
کيږي مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې
زه به دغه شاره په بوستان باندې ورنه کړمه
ايښي چې پرې تا د ناز مکيز دک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د څنډ يوه تار کې ده
مفته به ئې د مېنکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مينې ليونۍ څه چې د ستا په ليونتوب کې دي
هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مينه کې دارو طبيبېه! خير يوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
 مائي په زلفو کې ليدلی بل جهان د زلفو
 چې نې بيگانه د چا پرمخ د زلفو شپول ليدلی
 سپورمې د خواست څولې خوره کړه په اسمان د زلفو
 خو چې زنجير او زولنې د زلفو و نه گوري
 په خود به نه شي په هيڅ رنگ ته ليونيان د زلفو
 اغياره زه نې خوی او بوی د کفر شه پيژنم
 يم ساده د له سپين سپيڅلی مسلمان د زلفو
 ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تير
 قايم قيامت کاندې په ما باندې هجران د زلفو
 تارا په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زناړ
 ما قبول کړی لا د وخته دين ايمان د زلفو
 زه چې دا زلفې زلفې وایم عبادت نې گنم
 خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
 په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
 لري په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
 جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
 په سراو مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
 خدايرو چې زړه به د زاهد ورپسې بوت ووځي
 په کومه ژبه چې حافظ کړی بيسان د زلفو

۱۳۵۰/۱۱/۱۰

یوه دره ده

دی وطن د ښا پیر یو د ښکلا یوه دره ده
 د سپین غره په لمن وپه په رښتیا یوه دره ده
 چینې تاندې د خور غاړې گودرونه ئې ودان دي
 مازد یگر ئې د کتو دی قاشا یوه دره ده
 نیمه شپه ئې له دیرونه د تپو آواز جگړي
 د ستار په زیر اویم کې چان فزا یوه دره ده
 گورې ونې گن باغونه جنتي میوې په کې دي
 چې سیل بین په کې خوشال وي بس همدا یوه دره ده
 گل کڅونه په کې شته دي رنگ په رنگ په کې گلونه
 د بلبل له نغمه که هر سبا یوه دره ده
 د زړه غوښه هر میلمه ته ورکوي په خپله خوښه
 ده مشهوره میلمه پاله له پخوا یوه دره ده
 د سپین غره سرې اوبه ئې جوړ درمل د رنځورانو
 په هوا کې ئې شفا ده خوش هوا یوه دره ده
 د نسیم وزمه ئې څه ده په کې پروت د مسیح دم دی
 د قدرت له رنگینو جوړه بیا یوه دره ده
 محبت مینه ئې زړو کې تل ژوندی پائي په مینه
 د وحدت د نور په وړانگو کې رڼا یوه دره ده
 یوه ښکلې شان ورشوده په کې گرځي غزالانې
 سراسر د که له عشقه او صفا یوه دره ده

باي مينه ، بوتې مينه ، هوا مينه فضا مينه
 د مجنون د مينې گوردۍ د وقا يوه دره ده
 غم نې کم شي چې څوک ور شي تو د بازار پکې د حسن
 به د حسن سودا گره او د سودا يوه دره ده
 د سپين غره د سپينو واورې سپينې وړانگې پر اخير پري
 پري مين د آسمان فردۍ په دنيا يوه دره ده
 ياتوران او شاهينان نې لاله ښکاره ستري نه دي
 شاهبازان نې مودام شرخ خوري په قضا يوه دره ده
 د هنر او ادب بزم په کې پاتې دي تل گرم
 د محفل د يوه نې بله نا آشنا يوه دره ده
 ټوله شپه د اسمان ستوري هم د دې ښکلا ته گوري
 د سپوږمۍ زړه په کې خوښ وي دلکشا يوه دره ده
 چې جرار ، بيدار ، بينايي ښکلا وار په وار ستا پلي
 د حافظ د ژوند جونگره څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه ليکي که ليکي نو د غم سندرې
چې مې لگيري شپه او ورځ په غوړ د بڼم سندرې
چې په سرو وينو کې لږه ده د وطن جامه مو
کله راځي زما په خوله د جام جم سندرې
وخت رانه تير شو د خوښي او خوشالي د سرود
دي په سر شوي په هر ساز کې د ماتم سندرې
خوښي د روغوزرو نصيب شه زه ناروغه يم
ماته منظور دي درده ستا د خواږه چم سندرې
ای د تقدير کاتبه تانه به گيله څه کوم
ماته د مخ په پانه تل ليکه زم سندرې
وه دا دنيا به اوښکې اوښکې له ماته ورته
که اوریدی شوی چا په هجر د شبنم سندرې
پام کوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به يې جگې له هر تاره د ماتم سندرې
«حافظ» خولاړو کډه ئې بار د ارمانونو کړله
اوس به څوک ووايي درخوته د آدم سندرې

۱۳۶۴/۳/۳۱

شاه شهيد کور کابل

د پتنگانو محفل

بلو و شمعي پتنگانو ته محفل جوړوو
د مينې سوو ليونيانو ته مقتل جوړوو
چا کړي څه څوک به کړي څه او لابه څه کړي څوک
مور شاعران يوځان ته بزم د غزل جوړوو
مور د دنيا او د عقيبا د جوړيدلو نه يو
د شعر پيڅلي ته په نوي رنگ وړيل جوړوو
مور د ابد د ناکردو ميړني نه يو دومره
سپيره تندي کې وړانې ليکې دازل جوړوو
غمازه تاته مبارک شه دا دځمکې دوزخ
د کهکشانو ملک ته مور لار د منزل جوړوو
دا چې خزان باغچو کې گرځو د گلونو پسې
بنکلي کوو وړياندي څلي د بلبل جوړوو

۱۳۶۴/۷/۱۱

کور شاه شهيد

د نظر براق

د نظر د براق واگي دې لږ تم غم —
 عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه
 د سړو او ټنگو پسرلي ته ورنډی شه
 دا خزان يا غچې مې گل په خپل کرم کړه
 زما خيبري گريوان پر پرده چې وي خيبري
 را په برخه خوشحالي د ټول عالم کړه
 زه د ميني مانوگي يم پروامه کړه
 د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه
 د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
 پرې مې وچ د بيلتانه د سترگونم کړه
 چې دې وخورم د زلفو په منگورو
 د سړو شونډو پارو گره اوس مې دم کړه
 دير غمونه په ما راغلل ته چې لاړې
 په راتلو دې د حافظه لرې غم کړه

د جمال تصویر

د بيلتون اوشکې مې داغونه په گريوان پاتې شوې
د زړه کتري مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې
دایې تصویر دی د جمال لروا په خود شه عقله
د آئينې غونډې چې ته ورته حيران پاتې شوې
حسن بدل مينه بدله شوه سنگار بدل شو
لاړې کيسې ستا د نټکې او د پيزوان پاتې شوې
د سبا ستوري څه بې غايه راخستنه وکړه
ستا د گيلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې
مينه به اوس درته د غيږې نه جنت جوړ کړي
چې په مالت د ليونو څيرې گريوان پاتې شوې
اوس جنازې پسې دې واړه ښکېلې منډې وهي
حافظه! ته چې تل د حسن لخوا پاتې شوې

۱۳۹۹

د بغداد په لور

روان یو له کابل څخه د بغداد په لورې ځو
دیدن ته د چا بنگلو د مراد په لورې ځو
شو د لته موله څر مې فریادونه بې حاصل
د وخت له بې دادینه ځو د داد په لورې ځو
زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مینې او وفاد تینگ بنیاد په لورې ځو
سلام ته به په سترگو ځو د غوث ثقلین
نابیناد زړونه به بناد کړو چې د بناد په لورې ځو
مونده گوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاریخه! ستاد ستر برم د یاد په لورې ځو
کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه! ستا وعدې ته د میعاد په لورې ځو
د ربار کې د امام بو حنیفه به وکړو عرض
د مینې طالبان یو دا ستاد په لورې ځو
مړ شیده لاس مونیسه چې مویونسي د جله
ده څومره نیک مرغی چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کميږي د زړه زور مې
 اوبه کيږي اوبه کيږي د زړه زور مې
 د فراق په کنډو کله د خستو دى
 هسې رنگ رامعلوميږي د زړه زور مې
 چې خزان مې شو ميلمه په باغ د عمر
 لکه گل غونډې ژيږي د زړه زور مې
 په څنگ شوى چې د ژوند له گيږو داره
 په خپل ځان باندې پوهيږي د زړه زور مې
 چې هرڅومره جفا پورته ځي د دهر
 هومره ښکته ښکته کيږي د زړه زور مې
 چې ليږلى يې د چا دمخ ديوه ده
 د پتنگ غونډې سوزيږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کور شاه شهيد

غي اوراغي

داځو کاله خو په غم غي اوراغي
 په قـرـيـاـذ ويراو مـاـتم غي اوراغي
 نوروو څه ده دی بدرگه ورسره هر کال
 درد او غم په هر قـيـمـم غي اوراغي
 بي يارانوبه د زړه خوښي په څه وي
 په زړه څه څـيـکـي د الم غي اوراغي
 خندا وچه ده د شـوـنـدو په مـاـلت کې
 په هر مځ د سـتـر گونم غي اوراغي
 د بـيـا دى د سـاز نغمه ده چوپه شوې
 انگازي د توپ او بم غي اوراغي
 گلان مـراوي پر بلبلو ماتم جوړدى
 پرې د سـرو لمبو کوکرم غي اوراغي
 لازم د زړه د گل بوټي خـزان دي
 پـسـر لى مې گـڼـه په چم غي اوراغي
 چې زمـيـد زړه د بـيـل بلبل خـامـوش دى
 پـهـي سـاه مې دم په دم غي اوراغي
 چې د ښکلي مخ رڼايي لمر کې

نو په سترگو مې تورتم ځي اوراځي
 سره اورونه يې په سرباندي بليږي
 پر گــڼنې د بنۍ آدم ځي اوراځي
 لکه سيوری مې د مسازد وطن غم شو
 دم قــدم راســره سم ځي اوراځي
 لابه نور ستاد هجران غمونه راشي
 گرانه تر اوسه خولاکم ځي اوراځي
 په کې خوند ستاد پایز بود شرنگ نشته
 بیا پيړۍ که دارم ځي اوراځي
 د ځوانۍ احساس پورې نه ناځي مطربه
 ستا نغمې په زیر او بڼم ځي اوراځي
 دی شکولی ورته چا امیل د غاړې
 په ژړا مې چې صنم ځي اوراځي
 زړه تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې
 د دوستۍ په خوله قسم ځي اوراځي
 د سپين غر غونډې مې زړه ورته ولاړ دی
 کسه پرې وريځې د ستم ځي اوراځي

۱۳۶۷/۴/۲۵

نیپو هیروم

د بهار نیکی زنگونه و رنگونه
 ورسره د عشق سازونه و سازونه
 که اغیار و په کی خار کرلی نه وای
 دا وطن به اوس گلونه و گلونه
 په دین به د یو بل نه مریدلر
 مینې خبه عجب وختونه و وختونه
 سترگی خبه وی د وطن د هرې پیغلی
 د شهرایو د که جامونه و جامونه
 هر سړی د ژوند په قسدر و خوش حال
 ورنه له خیر می تول غمونه و غمونه
 ژرانه و فیر یاده و غوغا نه وه
 له غوغا نه و غوغا نه و گلونه
 حافظ وایي دا دوزخ ورنه چا جبر کړ
 د جنت غمونه باغونه و باغونه

۱۳۹۷/۱۲/۱۰

د رادیو لار

اوهان

تالا هرغي شـموله چمن گلونه ورژيدل
زمناد مـيني د گلشن گلونه ورژيدل
چي په خـوژويي صفت کاؤد چا د حسن
په باغ او بن کي د سـوسن گلونه ورژيدل
نيکلاد پـيغلود وريل او د زلود شـملو
لاړه زمـوره د وطن گلونه ورژيدل
باد پـيچا چي خبر ورکړ د شـيريني د مرگ
تازه په ويښود کـسوهکن گلونه ورژيدل
نور زليخاته خـه شي پاتي د ويلو تشو
چي د يوسف د پـيـرهن گلونه ورژيدل
که زر سپرلي راشي حافظه وبه نه غـوريري
کبه دي دا خـل ته د سـخن گلونه ورژيدل

د دیدن خیرات

نن دې سترگو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلي مې په زړه هسې سستي ده
ستا ترخې سپورې زما خورې د نورو
یاره! دا څه محبت څنگه دوستي ده
ساقی ستا د منت بار په ولونه وږم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»
پیدا شوی له ازله یم سرلوری
د غماز غوندې مې کله زده پستي ده
د دیدن خیرات ژر ژر ویشه په خوارو
د خیر کار کې په کار هر کله چستي ده
مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نیستي ده
ای د حسن زبردسته رحم بویه
د حافظ خواري د عمر زیردستي ده
۱۳۶۸/۲/۱۰

راډیو انصاری وایت

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تيره شوله
يا خود سترگورپول ؤ چې بس تيره شوله
وي څه تغبير به دا زما د نامرادې ځوانۍ
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تيره شوله
که وه د چا ځوانۍ په ځم کې د شرابوډوبه
زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تيره شوله
يوه غمونه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوتپور رڼول ؤ چې بس تيره شوله
شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خيالونو زنگول ؤ چې بس تيره شوله
مينه وه څه پرته له دې چې د زړه وينې وخورم
د زهرو گوټ ؤ تيرول ؤ چې بس تيره شوله
وصل ؤ چيرته وه به دا ديار د هجر څپه
په سرد غرونو اوږول ؤ چې بس تيره شوله

۱۳۷۸/۲/۱۴

راډيولار

د زړه کعبه

اوس به د مـيـنې گـلۍ سـم وړانـيـږي
 خـال په تـنـدي چې د صـنـم وړانـيـږي
 گـريـوانه ډوب دې کـيـم تـو پـان د اوښـکو
 د مـيـرې جـاله په شـيـنم وړانـيـږي
 وړنه راتاو دي شور پيـلان د وخت
 کـعبـه د زړه مې دم په دم وړانـيـږي
 کـومـه د نـيـا چې اوسـيـلۍ وړانـوي
 نه په گـولۍ او نه په بـم وړانـيـږي
 زوړې زما د عشق په وټو راځي
 د چا پرې خـښه گـڼـه زيات او گـم وړانـيـږي
 خزانـه اسـتـا د بې رحمـي له لاسـه
 باغـچـې د گـلو چـم په چـم وړانـيـږي
 خـښه خـسـودي شـيـوي د درخـمـو په وړل
 نـفـسـه رباب کې د آدم وړانـيـږي

۱۳۶۸/۴/۱۴

د راډيولار

د عشق کعبه

که زمـسـاعـيـتـه له ازله اوسي
ستاد بـسـايـست ديوه دي بله اوسي
چې د بـنـو خـبـري ژبه وکړي
غم ازدي ورک له دي محـقـله اوسي
که بهي د عشق ته چې لار جوړه نه کړي
پښې مې دي پاتې له مـزـله اوسي
چې پرې توده وي هـنـگـامـه د مـيـنې
اور مې د پورته له گـوـگـله اوسي
زه غـوړوم سـتـرگـي په لاره ورته
چې راسـتـانـه سـتـا له درشـله اوسي
چې مې منظـوره قـسـريـاني شي د سـر
بختـه هـفـه سـاعـت به کله اوسي
توبه د هـفـه اوسـيـلی له تاوه
چې رابـهـر د زړه له تـله اوسي

۱۳۶۸/۵/۴

راډيو

داخه وشو

داخه وشو داخه کيږي څه به شي
گرانه ياره! يارانه خو داسې نه شي
اي زما د رنځ طبيبه راته وايه
دا غمو خوړلی زړه به څنگه بڼه شي
زه خوستا د مينې اوربل په سر گرځم
ته زمانه مانريژن گرځي په څه شي
ستا د سترگو يوبانه دې هم کور نه شي
خير که غشي مې لک شوي ترې په تشي
غوړيدلې مې ليمه درته په خاورو
نه چې ستا تلي په خاورو کې سپيره شي
بيا به دا د عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مينې ليووني چرته ويده شي
ته به څه کوي د مينې آدم خانه!
که درخود پښتو بل چاته واده شي

۱۳۶۸/۶/۱۲

راډيو انصاري واک

د رڼا څرک

څرک د رڼا ته انتظار کـــاړم
تور و تيار و کي د ژوند لار کـــاړم
چي مې يو گل نشته د ژوند په بڼ کي
منت به څله د بهر کـــاړم
هيڅوک په غم راسره نه شو شريک
په يوه ســـردغه ناتار کـــاړم
وران کـــري څو څله باران د اوبښکو
چي په کاغذ دغه اشعار کـــاړم
چي مې تر څو قلم په گـــوتو کي وي
نوم د جانان به پرې بار بار کـــاړم
حافظ گلونه ټولووم د شـــعر
غاړي ته ستاد گلوهار کـــاړم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهيد کابل

د مینې راز

لکه چې خواروم هسې خوار پاتې شوم
ستاد دیدن په انتظار پاتې شوم
نور د وصال منزل ته ورسیدل
زه د بیلگون په نیمه لار پاتې شوم
طبیبه! راغلي لارې څه دي وکړل
زه لاهم هغسې بيمار پاتې شوم
په اوسنۍ باری کې گټه نشته
خوښي په تمه د ریبـار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هیله د بهار پاتې شوم
د مینې راز مې پوره ونه ساته
دا چې رسو او په سردار پاتې شوم
صدا تر لې دي وزرې راته
چې بې نصیبه له گلزار پاتې شوم
فریاد د خوړ مې چاته ونه رسيد
که تر سبا پورې بيدار پاتې شوم

د خپلو اوښکوپه تاوښه پوخ شوممه
 لکه کبکچ په سکره اشکار پاتې شوم
 یوځ مې له شکې نه آسپمان ته وځوت
 زه چې د حسن خبریدار پاتې شوم
 ملگری ټول منکر د مینې نه شول
 بس خو یوزه په کې اقرار پاتې شوم
 آسمانه استادې رحمې وځني
 د زړه له زوزه وار په وار پاتې شوم
 جنونه غوړ مې ستا په غبرایښی دی
 ناست یوې چغې ته تیار پاتې شوم
 د باره حسن ته یې ونه غوښتم
 داخوپه لاسه د اغیزار پاتې شوم
 بې نیاز مې نه اخلي د پېسازو په نرخ
 د بې عرضیو په بازار پاتې شوم

۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته
بې واره یو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقی عجب مې خور راغی محفل ته
زاهده! اوس دې ټینگه کړه پگری د تعقل
د مینې لیونی چې نن سرتور راغی محفل ته
دارو ورسره شته د بې خودی د رنځورانو
طیب غوندي حبیب غوندي غمخور راغی محفل ته
چې وینې لیدله بله دلته شمع د وحدت
پتنگ غوندي د مینې سوی سکور راغی محفل ته
گوتلې یې پوره ژد ازل په پیمانه
له ځانه بې خبر غوندي نسکور راغی محفل ته
اوس ټینگه میکه کړه چې خمونه چپه نه شي
د خیري گریوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکلیه ! دلته چې هرڅه دي ښکلی ښکلی
 لتا سره درځارشم ښایست نور راځي محفل ته
 حافظه ساز د روم او د تبریز او د خیبر
 یوځای شود زخمي زړونو تګورای محفل ته

یادونه : د ۱۳۶۸ کال د روژې د میاشت ۸ شپه
 خوب وینم چې د یو شمیر روحاني او عرفاني
 شخصیتونو ترمنځ استاد حمزه شینواری ناست او
 د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کیږي چې په
 دې کې له کومې خوا ډاکټر علامه اقبال راښکاره
 شي . د هغه په راتلو د ټولو سترګې د هغه خواته
 واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ماته ووايي
 چې حافظه ووايه د اقبال په استقبال کې یوڅه ووايه
 چې د استاد د دغې وینا سره سم زما په خوله د
 پورتنۍ غزل مطلع راځي .

د اوسنگو باران

باران د پسرلي سره گلونه راوړي

گلونه راوړي او رنگونه راوړي

د تالني پر سينه د تنگ تېگور په انگازو کې

په کسانو پورې توپيرونکي ته حسونه راوړي

ټول خلک خوشحالي کړي نه پوهېږم چې دا ولې

په ما غريب دلي دلي غمونه راوړي

فرياد له هر کوره پورته کړي شپه او ورځ

زموږ په کلي کور باندې غمونه راوړي

حافظه بکې په نورو شي باران د سرو گلونو

زموږ په سرو باندې اوږونه راوړي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا یادونه

په ژره مې بیا د چا خواړه یادونه راوړېږي
یادونه راوړېږي کله گلونه راوړېږي
ماوې چې به یوازې اورد غمکې په مخ بل وي
آسمانه ستاله سترگو هم اورو نه راوړېږي
خوښې ده خوشالي ده د دنیا په کور او گلي
دا خوار گلي زموږ دي پرې غمونه راوړېږي
څوگ مري له ډیرې لورې پرې خواري د ځنګندن ده
په چا د من سلواو نه ممتونه راوړېږي
زما د هیلو حاله به پرې ولې لېسه نه وي
شېبه شېبه سکروټې بارانونه راوړېږي
ته ټاسټ اوسه په امن کې د شیش محل ځاوند ده
زما په خواړه خونه دې بمبونه راوړېږي
په موږ خو تل راتلونکې مرحلې دي د زحمت

ای ربه! دایه چاستما رحمتونه راوریږي
یوڅه خود دیدن باران په دې خواکړه راستون
اشنا په زړه مې ډېر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شـــــــــــــــــرابي په بل پلوی اړوه
له سترگو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي
طیبه! هسې خوشې دې ځان مه بد ناموه
زموږ په کور او کلي ټول دردونه راوریږي
کوڅه د لیونوده ترې په ډډه څه حافظه
مودام دلته کې څیري گریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوتل کابل

د درې ورځو میلماڼه

پرون راغلونن د لېسې لاس ته ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې میلماڼه یو
د پلونښې به مـو وې او مـو به نه یو
مـو ملگری د فناد کـا روانه یو
چې دا ورځې لږ خپرې شې مو به هم څو
پنا شـوي د لـتـه لږ له بارانه یو
زر سپرلي که راشي لاړشي نه غوړیرو
مو سـیـزلي سـرو لمـبو د بـیـلـتـاـنـه یو
د مرګي د سیند څپو یو را احسـتـي
نه دریرونه سـتـي یو په یانه یو
نن سبا یې په مو سترګې درنې شوي
اوس پوه شـوي مو په نیت د کـمـو ریا نه یو
ده څـمـر گـنـده راتـه سـتـا د اـجـل هـنـده
مرگه نښه خبر شه مو به هم پښتانه یو
زـمـو لاره د حق لاره ده حافظه!
مو د سپکو پسي نه څو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د گهڅ اوه بجې

د حسن غل

اورشومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلگوکې پتنگ و سیزه
داخنګه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنگ معمی شوم چې حل نه لري
جر شومه جور ستاد زلفوول شومه
خوا د رقیب ښه راباندې ییځه شوه
ښه د بیلته ښه په ژرنده دل شومه
ستاد مخ د غم وړانګې چې تقې شوې
ورک شومه د شګې د مخ غل شومه
ملامي ستاد غم پښتې راماته کړه
ناست یمه په ځای په پښو شل شومه
شومه گنهار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بیا د حسن غل شومه
۱۳۶۹/۱/۱۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشي

ځي دې له مخه د جمال پلوشي
خوړې دي هر لورد کمال پلوشي
د پتنگ سوي گوگل گوري کنه
اي د جمال اي د جلال پلوشي
کري رنگينه مې د خيالونو دنيا
چې را کړې دي شي د خيال پلوشي
د سبب استوري ته رڼا ورکوي
د وروغو منځ کې ستاد خال پلوشي
خوسنه قربان دي له جلو ځنې شم
لادي زياتي بري کال په کال پلوشي
څوک به دي څنگه مخ ته وکړي نظر
بريښوي سترگې دي د شال پلوشي
لکه د گل هسې تازه اوسه تل
اي د حافظ د قال او حال پلوشي

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهيد کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په حجر خړیږي د تازلفې
بتکدې کې هم غورږیږي د تازلفې
پربښتو ته جوړ تالونه شي پرې زانګي
چې په ملا باندې زنگیږي د تازلفې
زه «ایوب» به ستا وفا کړم څنګه هیږه
«رحیمې» غوندې خرڅیږي د تازلفې
د دوزخ د تورو کڼدومی دار نشته
چې مې لاس ته راوړسېږي د تازلفې
مخ دې شه دې جوړ سپوږمۍ د خوارلسمې
تور ماران ورته تاویږي د تازلفې
پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کړم
که په دې راتازه کڼیږي د تازلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زمور په کلي

داڅه غم دی چې راځي زمور په کلي
څه سستم دی چې راځي زمور په کلي
کمه په نورو کلي سوشي باران د گلو
راکتيم دی چې راځي زمور په کلي
په دې غم مسو خو لا ښه د چانه ده
وايي کم دی چې راځي زمور په کلي
خونړی سیلاب د مرگ په غور زنگو دی
گوري سم دی چې راځي زمور په کلي
انگولاده فسر ياد ونه دي ژواده
لوی مساتم دی چې راځي زمور په کلي
يو غم نه دی چې زمور په کلي راغی
دم په دم دی چې راځي زمور په کلي
که بلا که مصيبت دی نه ځي بل خوا
څه رقم دی چې راځي زمور په کلي
ای حافظه ډغبه توره بلا وينې
هو! قسم دی چې راځي زمور په کلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

راډيو انصاري واک

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انگار به شي خورلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ايرې د زړه وطن به شي
مه توره سترگې چې هوسۍ به ورنه تور و خوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي
څار دې شم قربان دې شم د تللوراته مه وايه
غم د گريوان نه خووم خيشت په اوښکوپراهن به شي
مه گواښوه وروځې تيرې تورې دې پرې مېر به شم
ياره! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي
مه ښوروه دا تورې بلا پر تې ويدي ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي
گلې! که په دغه آب و تاب گلشن ته راغللې
گونگ له حيرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي
چرته که پې وليده زما د زړه د وينورود
زر ځله بيزار له خپلې مينې نه کوهکن به شي
دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ ووايه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شيون به شي
د مشهور شاعر معين سيد حسن «حسن» د يادولو په غونډه کې
۱۳۶۹/۳/۱۰ راديو

د حيرت گوتې

هیره يې نکرئ د جانان کیسه مې بیا را واخلي
هغه د مینې د ارمان کیسه مې بیا را واخلي
چې ټول جهان يې اوریدلوته دی غور نیولی
د لیونی څیرې گریوان کیسه مې بیا را واخلي
چې په گوگل کې کړي پاسته یوڅه د تیرو زړونه
هغه د اوښکو د باران کیسه مې بیا را واخلي
چې د تنکیو سرو گلونو له مخ رنگ و تښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کیسه مې بیا را واخلي
چې په زندان کې ورته راشي زلیخا د مینې
هغه د مصر د کاروان کیسه مې بیا را واخلي
چې د حیرت گوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کیسه مې بیا را واخلي

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد دیوه

راځی چې په محفل د چا د یاد دیوه کړوبله
دیوې د بنسټ د ویلي د ناسته د دیوه کړوبله
راوینن چې کړوله مخې خوبولي سپورمې ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد دیوه کړوبله
شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد دیوه کړوبله
اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړی چې لږ خود بریاد دیوه کړوبله
شي وړانګې به یې تیرې د شیرینې تر محله
د سرو وینو په رنگ که د فرهاد دیوه کړوبله
شي . بچ له تیند کونو به یې شمیره نامراد
که مور ورته په لاره د مراد دیوه کړوبله
چې ډیره شي دا څیري گریوانونه نور اخی
چې ژر ورته د مینې د بنسټ د دیوه کړوبله
ترڅو به توره شپه وي راخپره زموږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد دیوه کړوبله
۶۹/۶/۱۲ - رادیو

د حسن يرغل

چې په غوسه شي کړې وروځې دې خنجر غونډې شي
 بانه د سترگو دې صنف ودرې لښکر غونډې شي
 چې مې د زړه په تاتره راشي يرغل د حسن
 زما گوگل ورته لوی غرشي د خيبر غونډې شي
 چې مې د روح په تختنه ياد د چا د مينې راشي
 اوښکې مې لارې پر مخ جوړې کړي مسطر غونډې شي
 ته چې په لاره قدم کيږدې د رقيب په قدم
 نادانه ياره هغه دم په ما محشر غونډې شي
 چې بې د ستا له دره ځي په بل در سر لگوي
 په دين دنيا هغه بيشکه در په در غونډې شي
 هله به هارشي د چا ښکلي محبوبا غاړې ته
 چې د لاله په شاني تور داغ په څگر غونډې شي
 په اور ژوندی وي او خوراک يې د اور سکرو ته
 چې را پيدا د اور په منځ کې سمندر غونډې شي
 دواړه جهانۀ څاروي د نيم نظر له سره
 چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غونډې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډيو (حافظ)

د حُسن گلان

موره د شعر له كوره خو خو غزل خان سره وړو

بلي ديوي د پتنگانو اجل خان سره وړو

خه موچي كړي په دنيا كې هغه دلته پريږدو

ښه وي كه بد وي دا ناچيزه عمل خان سره وړو

چي هلته هم پرې نغري تود د محبت پاتي شي

موربه د مينې د لمبو خپرول خان سره وړو

پرې لنډو به د سپيرو د ښتو اوږدې مزلې

بس خو همدغه به توبښه د منزل خان سره وړو

چي پرې ښيرازه او تازه وي ستا د حسن گلان

د ترمو او ښكو د باران وړول خان سره وړو

۱۳۷۰

آريانا هټل د احمد شاه بابا سيمينار

د حسن کوڅه

لنډه زما د غم کيسه ځوڼه ده
 نيمگړې پاتې ده پوره ځوڼه ده
 دستار شرنګ د تپوړنگ په کې شته
 وړانه زما د زړه ډيره ځوڼه ده
 چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
 درشل د مينې دى کعبه ځوڼه ده
 واک مې د زړه ورته په لاس ورکړى
 د کور ميرمن ده ميلمنه ځوڼه ده
 هسې گيلې مانې ترې خله کوئ
 ښکلې به وي نو پښتنه ځوڼه ده
 کوڅه د محسن ده تيندک ونه خورئ
 دا تورې زلفې دي څه شپه ځوڼه ده
 په سره سالو کې شوه کړه له خياله
 د گلولېستنه راکړه ځوڼه ده
 پام کوه گوره چې پرې تيرنه وځي
 دا يې سرې شونډې دي لمبه ځوڼه ده
 دلته پيالې په سرو مه ماتوي
 د جانان کور دى ميکنده ځوڼه ده
 ريباره وايه درنه وگرځمه
 درته يې کړې څه گيله ځوڼه ده
 شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
 خوشې د مړو هديره ځوڼه ده
 « د يوې طرحې مشاعرې په لړ کې »
 ۱۳۷۰ راديو

د حُسن گودر

زیرغرد مازدیگریم د سپین غریه سرو لایم
بنونه دې قربان ستا د نظر په سرو لایم
لویدلی یسه نور په ټوله سیمه ما بنامی شو
یوه شپیه د حسن د گودر په سرو لایم
رسی د تور و زلفو دې په لاس کې را کسوه
درغا رشم مینې هله د کمر په سرو لایم
شاید چې شم د حسن نظر ماتې د اشنا
لوگی شوم سپیلنی شوم د محجر په سرو لایم
حیران یم نندارې ته د جمال او د جلال
په خوکه د شمشاد د جگ خیبر په سرو لایم
مامه پوښتی که پوښتی نو جانان مې وپوښتی
په کومه گناه هسې د محشر په سرو لایم
که گرمه هنگامه شوله د عشق د قربانی
له ټولو به زه خو قدمه بر په سرو لایم
۱۳۷۰/۱/۵ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوبنکو ملغلري

چې بـمـل د يـاـرـد سـمـيـر گـو په خنجر شي
 د جنت تر وره به بې پوښـتـنې وـر شي
 هـلـه پـوـر تـه شي د عـشـر ش لـه کـنـگـر و تـه
 هـغـه سـر چـې رانـسـکـو و د يـاـر پـه د و شي
 زه به خپله نغمه هيـخـوخت سـمـه نه کـم
 کـه سـکـا ر ه مـي په پـنـجـره کـي بـال و پـر شي
 هـيـخ بـلـبـل به په گـل شـو ر غـو غـا و نه کـري
 کـه پـشـتـگ غـو نـدې د عـشـق په راز خـبـر شي
 غـو ر ه چـا ر ه په اوس وخت له د يـتـه نـشـتـه
 هـغـه شـمـر ک چـې پوه د مـيـنې په هـنـر شي
 بـيـا مـشـکـيـنې زلفي و خنـد ه لـه نـا زه
 چـې د مـا غ پـرې د عـشـاق و مـعـطـر شي
 تـرې لـو گـي به گـم د اوبـنـکـو مـلـغـلـري
 کـه پـخـلا مـي پـرې د مـيـنې مـر و ر شي
 د هـمـت مـتـي مـي شـي تـه کـم زـو ر ي نه بـم
 رانـسـکـو ر مـي کـه د سـر له پـا سـه غـر شي
 هـر فـر زـنـد چـې زـنـد انـي لـکه يـو سـف شي
 د کـم مـي س بـو يې د پـلا ز تـور بـصـر شي
 چـې د شـمـي د ظـلـمـت تـور خـا د ر کـوي خـيـري
 په جـهـنـم بـه لـکه غـر هـسـي انـو ر شي
 «د دري ژبي د مشهور شاعر محمد انور
 بـمـل پـه يـاد»
 ۱۳۷۰ / ۴ / ۲۳

د غزل رڼا

غزل بڼا ایست دی هم بڼکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلاده غزل
خوب مې غزل وینه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل
یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلي
برخه ازل مخني زما ده غزل
د زړه له کوره مې تیارې تللې دي
په کې دیوه رڼا رڼا ده غزل
رقیب به! خله یې لوتې راځني
زما د ټول عمر سودا ده غزل
پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سباده غزل
ته که بڼیږي کوي کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل
ستا سودنیا له گلو ملوډ که
جوړد حافظ د زړه دنیا ده غزل

۱۳۷۰/۴/۲۶

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقې د میو جام شي
 دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
 د تذویر داني دې ډیرې پرې شیندلي
 زما نه راته په هر قدم کې دام شي
 مرتبه به له دې پورته چرته مومي
 چې د بیکلیو په درشل کې څوک غلام شي
 چې شي سړو په لیونۍ د دیدن مینه
 د ریبسار هره ادا د یار پیغام شي
 ټول اومه په خپل خپل وار باندې پخیري
 نه پخیري هغه څوک چې عشق کې خام شي
 نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
 چې په مینه د آشنا کې څوک بد نام شي
 د گریوان رینې مې هرې خواته زانگي
 ددې بنار په لیونۍ د چا پام شي
 سپورمې مخ له شرمه پټ کاندې په ورېځو
 رابکاره چې هغه میاشت په سرد بام شي
 د رنگ ساعت ته دې حضور ته حاضرېږم
 په تکل د مینې سل میله یو گام شي
 په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
 ستاد سترگود ورشو غزال که رام شي
 دا اثر د کوم نظر دی نپوهیږم
 چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي
 ۱۳۷۰ / ۵ / ۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خور اتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غم ساترانو په لمسون رانه خپله ولې شوې
شیرینې ستاله خوړو شونډو خوښات دوریدل
د شمکې د گوت په شان راته ترخه ولې شوې
مېلې لاس په ښکلې زنه باندې نه وایښی
شوې د گل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې
شمع زما د زړه د کسور دې په سلگو پریښوده
د رقیب کور کې راته وایه میلمنه ولې شوې
د مینې گله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چاله غم هسې مېر اوې پښه ولې شوې
دې غلې شوي تا کې څه د لیمونو چغې
د عشق مالتنه دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې
زه د قراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخورم
ته د پردو بزم ته بله شان د یوه ولې شوې
لنډه شنه ژر چې مې د یار سترگو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې
۱۳۷۰ / ۸ / ۲۳ رادیو

د ارماتونو د نیا

نوره زجه د ارماتونو د نیا مه وړانوی
 د دې تنگو تنگو گلونو د نیا مه وړانوی
 ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هرڅه کوی
 خود معصومو پاڅونو د نیا مه وړانوی
 لېرې د څېړنې گریوانه د رېښوړو و منی
 د خوارو زارو امیدونو د نیا مه وړانوی
 د شنو مه دم د نیمو شپو د ترور موی په پرغل
 د چا د مېنې د غمبونو د نیا مه وړانوی
 زارې خوارې ورته کوم پسرکه به چوپړه نه شي
 د د شاعر زړه د خیالونو د نیا مه وړانوی
 ای د خزان ترڅو سیلیو د سره گل په زړه کې
 د څو څو څو څو یو یادونو د نیا مه وړانوی
 پرېوډې چې جوړې گریوانه کې توپانونه شي ترې
 زما د اوبښکو د روډونو د نیا مه وړانوی

۳۶۰۰۰۰

د ديدن لارې

مېنې جوړې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د ديدن لارې شوې
او بېکومې د چا د راتلو واورېده
و درېدلې سترگو کې حصار شوې
تيره چې بېکالو شوه د رېبارد يار
هیلې خو بولې وې بېدار شوې
واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر غڼې بيمارې شوې
خومره يې چې تنده کړه تروه په ما
شوندې يې خوړې شوې مزېدارې شوې
خیر د ديدن غواړي درويزه کوي
هومره د مينو برخې خواړې شوې
جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
بېکلې يې له مخې خريدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزير اکبر خان پارک

کابل ته

ستاد زړه په خور پوهيرمه کابل
 چې سم تاسره ژريرمه کابل
 زما روح زما بدن يې زما کور يې
 ستاد خور سره خوريزمه کابل
 دا کوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
 زه هم دې اور کې سوزيرمه کابل
 د مرگ سيوری دې فضا په سراخستې
 په تاهسې رنگ ويريرمه کابل
 يوله پوځو ابل له بلې په تابلوسي
 دغه کار ته حيرانيرمه کابل
 د افغان د اتحاد لويه مرکز زه
 که ته وران شوي زه ورانيرمه کابل
 که په بن دې د خزان سيلی شوه گډه
 لکه گل به ورژيرمه کابل
 چې د ستا په وجود هره گولی لگي
 لکه زه چې پرې لگيرمه کابل
 دنيا څه کړي او اخته يو موږ په څه کې
 د خپل ځان پورې شرميرمه کابل
 څم سيلاب د پسرلي دی سيند کې درومي
 د رنگ ساعت په کې ډوډيرمه کابل
 ستاد غم غشي مې لک د زړه په سردی
 دريدی نه شمه لويرمه کابل

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اور په سرو لمر و سوزېږي د کابل گلونه
د پسرلي په وخت رژېږي د کابل گلونه
راغله بې وخته پرې سيلی د څه نا ترسه خزان
داسې چې مړاوي مړاوي گيږي د کابل گلونه
بلبله خواړه ته په څه غوړند وزرې ښکاري
د چا وړيل ته نه رسېږي د کابل گلونه
د وینورنگه د وينو بوی پټه کې غسود پروت وی
چې په سرو وینور اتوکيږي د کابل گلونه
دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه ښاره
نن چې وړيا تا کې خړ څيږي د کابل گلونه
څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره
چې ورته گوم تالا کيږي د کابل گلونه
دا خړه بوی څه په مزار د شهيدانوه دي
د زړه د اور په تاويليږي د کابل گلونه

راوړيدلې پرې د چا د مېشتۍ او نېکۍ نه دي
 په خپلو او نېکو کې لاس پورې د کابل گلونه
 ماته زما د زړه پورته ده هره پاڼه د گل
 تاته به څه رنگه ښکاري د کابل گلونه
 چې پتوي په مراو پانو کې خپل زير مخونه
 دا خو په غسان پورې شرمېږي د کابل گلونه
 ماته صفت څه کوي ته د جهان د گلو
 خدايو چې د يوه يوه مې يادېږي د کابل گلونه
 هغه زما د مينتوب د يارانې زياران
 کله زما غنې هسريږي د کابل گلونه
 «حافظ» به نه وي که بيا راشي پسرلي د ژوندون
 يوه چې بيا پرې وغورځي د کابل گلونه
 ۱۳۷۱/۴/۵ گور شاه شهيد
 د ورځې دوه بجې

خله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شوې نوخله راتلې
مېرور ياره چې پخپله نه شوې نوخله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت ترور مې لا زياتې شوې
چې تورې شپې ته مې سېنا نه شوې نوخله راتلې
غم دې زما بنيادي نورو ته په برخه کړله
زه به دې څه کړم چې زمانه شوې نوخله راتلې
دې خپل د عمر ژر بدلې کړيدلې سره
چې تش له نازه په موسکانه شوې نوخله راتلې
ماوې راتولې به رينې کړي د مجنون د گريوان
د حسن ميرې چې ليلانه شوې نوخله راتلې
د سربېرو تالا شوو ليونو په مينه
چې کور او کلي کې رسوا نه شوې نوخله راتلې
په آخرت کې خوبيل بيل دي دهر چاکورونه
نن چې په کار مې په دنيا نه شوې نوخله راتلې
ما ستا په مينه کې ليدل د پاچايي خوبونه
په سحر مې سينوري د هماغه شوې نوخله راتلې
چې بې راغلي په کوم لار ورسره بيرته درومه
چې له رقيب ځنې جدا نه شوې نوخله راتلې
تالا ترغې د «حافظ» خوارې زارې هيلې شولې
چې ته خبر په دې تالا نشوې نوخله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهيد کابل

مور چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مـ مړه کـړو
 رلی د اور راکت باران مـ مړه کـړو
 داسې کاپړو او پردو مـ مړه نه کـړو
 لکه چې خپل ورور مسلمان مړه کړو
 عرض به د چا دربار ته ورسـو
 په دروازه کې چې دربان مـ مړه کـړو
 څه به کـو خلکه له غلونه گـیلـه
 مور خو څاروان ددې کاروان مړه کړو
 ځمکې هم راوسته په موره مرگـو
 که آفتونو د اسمان مړه کړو
 غریبو مړه نه کړلو خوارونه کړو
 مور امیرانو د دوران مړه کړو
 لیوانونه خړو مات یې نه کړو
 خود انسان په نوم انسان مړه کړو
 وي به ضرور د غمازانو لمسون
 داسې له مخې چې جانان مړه کړو
 د چا د زهر په ترڅو مړه نه شو
 خورو خبرو خوږ بیان مړه کړو
 چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
 بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مېرو وليدې لمبې د دوزخ
 د وخت بې وخته استوګان مېره کړو
 د ژوند سپرلي ته مېرو خنډلي نه و
 تنګي ګلان و چې خزان مېره کړو
 قرباني ته شتود وطن له مېره
 شخصي قدرت ګټې د ګان مېره کړو
 چې د وحدت لاره مېرو پري نښودله
 بيلګانه و غورو هجران مېره کړو
 چې لوستي ورپورې هم خيالي
 هغه دليل هغه برهان مېره کړو
 پوره به نه شي تر قيامت په پورې
 خوشې وعدو چټي پيمان مېره کړو
 کورنيو هم په مېرو صرفه ونه کړه
 که نا بللی شان مېره کړو
 ۱۴۷۱/۸/۱۰ راديو کابل

انصاري واته

د تصور کښتی

دا دنیا راته د اوبو ګو سمنډر شوه
په کې د وږه مې کښتۍ د تصور شوه
د سیاحل په هیله ښکته پورته غفلم
رانه عشقه اور ګه ښه د ګودر شوه
په دریاب کې د سړاب په لور روان یم
په هر موج مې تنده ماته د نظر شوه
دا د ګوم بانه شتۍ وه نیمو هیږم
چې رسا مې هسې غښه په جگر شوه
میلمني مینې مې څه کانه راو کسړې
یو ځل راغله د زړه کورته بیا بهر شوه
چې داستاد زلفو شپې په اوږد یدو شوي
افسانه زما د مینې مختصر شوه
زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم
برخه خواره نن سبا کې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیری امسا

د ځوانۍ شپې په مې سپېدا راته پیری کړه
 لا رتیاره وه خورنې راته پیری کړه
 د پروډ د ځوانۍ خیال مې خندنی شو
 را په لاس چې نن امسا راته پیری کړه
 چې هوس د زلمیستوب مې د روغ بلله
 هغه چاره اوس رښتیا راته پیری کړه
 چې په عمومي لیدلې چرې نه وه
 پینځه هسې شان سودا راته پیری کړه
 جوړکسات مې د شېب له مستی اخلې
 دا چې کساته هسې ملا راته پیری کړه
 په هرود ژوندانه راته ولاړه
 دا د چاره څه بل راته پیری کړه
 آه، فریاد، ژړا ځیگروي مې شو په برخه
 وچه شونډو کې خندا راته پیری کړه
 چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
 نا آشنا کیسه آشنا راته پیری کړه
 د هجران په اوږده لاره ما حافظه ته
 په مری کې بنده ساه راته پیری کړه
 ۱۳۷۱ / ۹ / ۲۱

هغه کابل چيرته دی؟

ملگرو! تاسو چې لیسه هغه کابل چيرته دی؟
ازغی ازغی دی چمن ټول په کې یو گل چيرته دی
چې به له غیسه له په کې ایښی و سل رنگ گلونه
په کې وور وچو خور له نازه تور وریل چيرته دی
چې پتسوي لاله له شرمه ترې د زړه داغونه
بس خو همدغه زما زړه دی گرانه بل چيرته دی
دې تور کار غان راخواره شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چيرته دی
زما نه شو مړه بې حیا شوه ورته فکر وکړی
په زوره زوره غل نارې وې چې غل چيرته دی
چې به کیدې په کې هر خوا مظاهري د حسن
هغه پتنگ هغه دیوه هغه محفل چيرته دی
مور خوارو زارو چې د مینې کوه طور بللو
په سرولمبو کې ایره پروت هغه محل چيرته دی
پام چې تیر نه وخی آشنا پرې برخه سوچ په کاردی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چيرته دی
راوان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزوري پښې مې منزل سترې کړې منزل چيرته دی
 تالان ترغي د پښتانه حسنی جسونگره پرته
 هغه اوگي هغه بنگرې هغه هیکل چيرته دی
 پينځلو اغوستې دي د غم تورې جامې له منځې
 د سرو پورنو د گودر په سر وريل چيرته دی
 چې دې ستايلې وي غزالې سترگې د پرې په کې
 شاعره! ستا د زړه په وينولیک غزل چيرته دی
 رحمانه! اوس حافظ په در، درته غولۍ غوروي
 بې ستا له دره بې د خوږ زړگي تسلي چيرته دی

۱۳۷۱/۱۹/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره
 جلال آباد اوبیا پښورته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کابله راوتم نو ژریدم راتلم
په سړو لمبو کې له جسرته سوزیدم راتلم
بسته پوهیدم چې د بیلغون د بلا خولې ته ورغم
د مسینې لارو په کې هېڅ نه ویریدم راتلم
د زړه ارمان مې ورته خاوري شود خاورو سره
چې د الفت د مسزار خواکې تیریدم راتلم
چې په گمولو شپېدې شپاڅتې مې له سترگو شولې
په غسرو لو پینا سستې غسرونه دیدم راتلم
په سرمې بار زاوړه د ژوند د ناخوالو گسره
د پورې مخې غمونه چې له غمونه تاویدم راتلم
چې مې کتل په هره خوا تازه تازه زخمونه
لکه لاله د زړه په وینو لمبو کې راتلم
د سوزیدو د ورکېدو سوزد او مې ته وه زړه کې
وم یو پتنگ په سپر د شمې چې چور لیدم راتلم
خسکه له لاندې وه سره شوې آسمان پاس سور وه
خام پاتې نه شوم په دې اور کې پخیدم راتلم
د وصال لمر مې چې له ستره وړانګې واړولې
د شګې گل شوم له نظر ورکیدم راتلم

۱۳۷۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاكي هغه جوش وجم نشته
جام دې پريوتی دی نسکور ځکه چې جم نشته
چې پريوتل به يې پنبوگي ډير مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته
چې نخښده ورته سترتوره درخانی د مينې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته
راشته مسيحه دې د خدای مخلوق ته دم وينه
بې دمه مړه زړونه پراته دې په کې دم نشته
د حاتمانو د کرم دروازي پورې وينم
يوه ذره يې گورکې نښه د کرم نشته
جسره به خود راځي زما په خوله د غم سندرہ
داسې کور نشته چې نارې په کې د غم نشته
هسې چې وگوري د خيرو گريوانونو خواته
رحم د چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلې شته دي ازغي شته چې پرې رندېري سترگې
 خزان وهلي ټول گلونه ستا د چم نشته
 چغې نارې دي فريادونه دي غسيگروي ووسره
 زخمونه شته دي خو سودايې د ملهم نشته
 چې په ژور نظر مې وکتل د وخت ملگري
 لکه مهاران کاره په لاره درومي سم نشته
 چې يې د غم اوږده کلونه په ژراتيسر کړي
 سترگو کې اوښکې وچې شوې په کې نم نشته
 د شرارت خواته حافظه تل په منډو درومي
 چې شي اوچت د خير په لوري يو قدم نشته
 ۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقی بیت الغزل دی
 دین دنیا زموږ نه اڅلي عشقه دې کې دې هم چل دی
 چیرته داشلې پای او چیرته ستاد دیدن لارې
 کله غورځم کله پرځم د میږي په پله مزل دی
 بیلته و چې میرې دي ذ وصال کعبه ده لرې
 د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کمرې تکل دی
 د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط برده
 په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
 خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
 که د مینې اور یوازې بس زما په زړه کې بل دی
 چې قبله د ټول عالم او سجده گاه د پرېستېدو ده
 دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
 قربانی د محبت ته چې له ټولونه اول ځم
 نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولونه اول دی
 گفتار هغه وخت گفتار شي چې کردار ورسره مل شي
 بې کرداره گفتار څه دي بې فایده خوشې عمل دی
 سړمې غاړه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
 که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
 چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پرمخ لیکلي
 «بختانیه» که غزل دی نو همدا غزل غزل دی
 ۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پېښور
 خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې
 د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نگار پوه شوم
تر اوسه په خپله گناه پوه نه ووم
ایله چې اوس په سر د دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوړو په هیله
نه د بیلټون په انتظار پوه شوم
نه راته یار د مینې راز ووايه
نه په خبره د ریبهار پوه شوم
نه بهر مند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغهار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس خه وکړمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوټې شونډو کې وینې راغلې
نود اغیز یو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورځه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کور تایمني کابل

دریدلې قافلې

ولې تر پېښو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لامو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرگ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تگه راحله پاتې ده
د بيلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډیږي
زموږ تر مرگه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځگړوي آه و فریاد دې ناراحتنه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نور د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهرو ځنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اوږونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مری کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لاجر مه معامله پاتې ده
بس د رنگ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرگ سلگۍ و هې یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځي
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده

۱۳۷۲/۵/۹

د پیرنوډ یوې

زموږ د خوارو امیدونوډ یوې خله وژنی
ددې تنکو تنکو گلونوډ یوې خله وژنی
صله د رحم ده په کار د غریبانو سره
په تور ماښام یې د بختونوډ یوې خله وژنی
تورې تیارې به راخوړې شي د جهان په کلي
ددې رنځوړو زخمي زړونوډ یوې خله وژنی
چغې فریاد به موله ستورونه خوب و تښتوي
په نیمو شپو مود خوبونوډ یوې خله وژنی
پرېږدی چې تتې خاطرې مو وي د مینې ژوندي
بلې د عشق په مزارونوډ یوې خله وژنی
د بې گناه قتل گناه به در په سر شي گورئ
ددې شاعر زړه د خیالونوډ یوې خله وژنی
ارمان په خوا به پتنگان په بیرته لاړشی ورنه
زموږ د مینې د بزمونوډ یوې خله وژنی
لاندې په ځمکه درنه بله ډیوه پاتې نه شوه
پاس په آسمان کې د پیرنوډ یوې خله وژنی
یوځلې نه په څوڅوځلې دې وژلې ورته
بیاد حافظ د ارمانونوډ یوې خله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وريځو پلو

چې شيدا په ښكلي مخ د گل اندام شوې
ای بلبله! د گل نه شولې د دام شوې
نړوي چې د ايمان د کعبې خښتې
ای زما اسلامه داڅنگه اسلام شوې
ماته ايښی د ک کنډول مخکې د وینو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې
ما اخستی په سر ستاد مینې توردی
وايه ته د چا په مینه کې بد نام شوې
سپوږمې مخې ته د وريځو پلو وینو
راښکاره چې ته بیگا په سرد بام شوې
د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کــا
که یوځلې د جانان په مینه خام شوې
یوه نیت په شرق ترلی بل په غرب دی
ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷۱۲

د وفا فيصلې

د ښکلو په جرگو کې فيصلې د وفا کيږي
اوس گورو به مجنونه چې ليلا به د چا کيږي
ده گوته د حيرت ورته دنيا په خوله نيولې
آشنا! د ستاله لاسه چې کوم ظلم په ما کيږي
وعدده دې په ټول عمر د ديدن نه کړه پوره
جانانه! تاخو ويلې چې نن کيږي سبا کيږي
د ژبې په سر راشي خود زړه له تله نه وي
ای ياره! چې ښيرې درته کومه دوعا کيږي
زړه ټينگ شه د مينو سترگو جنگ دی پام کوه
په دې کې د بنود سنگينونو غزا کيږي
حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
ناز کيږي مکيز کيږي د خويانو ادا کيږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غيږې ته

د زړه ماشوم مې هوسيرې د جانان غيږې ته
هغه د مينې محبت د خور جهان غيږې ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼاخالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غيږې ته
په کار د مينې د وفا هيله ترې نه ده په کار
رسيدی نه شي بې ايمانه د ايمان غيږې ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غيږې ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندي بوستان غيږې ته
کيسه د مينې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
محنون چې ووته د عشق د بيابان غيږې ته
بې گناهي ئې زليخاته شوه څرگنده هله
يوسف چې ولويد د تورونو د زندان غيږې ته
په ځان مغروره فکر وکړه ليونی خونه ئې
ورغورځوې چې ځان داوښکود توفان غيږې ته
د خوار ژوندون د ناخواليو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غيږې ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تيمو سترگو وروان د اين وان غيږې ته
چې ئې په مينه يو مظلوم هم په کې ونه نيوه
حافظ حيران دی د دې هسې رنگ انسان غيږې ته

۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چيرته لارشو

په هره خوا اور راته بيل دى مور به چيرته لارشو
په سرو سگړو توکي مزل دى مور به چيرته لارشو
د مرگو سيورى مو مودام په سرو چتر گرځي
قدم قدم کي ناست اجل دى مور به چيرته لارشو
رانه ئي لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته يو
په ملک راغلى هسې غل دى مور به چيرته لارشو
دانن چې سوزي ايره کيږي د اور سرولبوکي
دا خو هغه ټکلى کابل دى مور به چيرته لارشو
يوه خوا پان بله خوا پرانگ راته غاښونه چيچي
زمور له حاله سم متل دى مور به چيرته لارشو
دومره ځاى نشته چې څوک سرور لاندې سيوري ته کړي
وطن د سرو ونيو مقتل دى مور به چيرته لارشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زليخا

بابا د ستا په مرگ باندې دنيا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړ شو هم ليلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د يتيم شوي شعر پلاره
خدا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې و ستاد غزل د رنگينيو کوه طور
سینا غونډې خيبر کې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرايش د تغزل
په سترگو د مينو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې وړانې ميکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقی د ستا په لاس کې که مينا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقليم شوی څه ضرور
تسبو کې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شايد وي دا خبر هم لگيدلی ستا په غور
مطربه! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خيبره! ستاد کلي او مالت د ليونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرگور اغله محل ته د غزل د ښاپيرو
پوښتنه رانه مکره چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرگوني ژوند ته و د عصر مسيحا
پښتو هغه طبيب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهين ئې په غم دود شود شمشاد د سردرو
ژوندي زلمی وزر کې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سور بڼکاري د روم او د تبریز
 سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
 ستومانه زمزمه کې وایي دا روح د اقبال
 خیبر کې یوه بڼکلي د یوه بیا د غزل مړه شوه
 راحت! د پښتو د معاصر غزل امامه!
 څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
 ایله چې اوس راغلي وه په څه پوه وړل
 «ناظره» هغه پیغله په رښتیا د غزل مړه شوه
 «ماهره!» هله ورشه د «خاطر» په هدیره
 خبر ورکړه چې مړه شوه بڼکلي ستا د غزل مړه شوه
 «رفیقه!» دا په څه شوه د شنوارو بزم سور
 رباب وائي پر دوکې مې شرنګا د غزل مړه شوه
 چې نه شته په کې مټره د پروڼ د زړه راکښون
 د حسن انګو کې غوړېدا د غزل مړه شوه
 د اوښکو کاروانونه ځي ګریوان ته د کنعان
 نن مصره! په خیبر کې زلیخا د غزل مړه شوه
 «مراده» شي تیاره به د خیبر د ادب کور
 رڼا دې کبه په کور کې د بابا د غزل مړه شوه
 ۱۳۷۲/۱۲/۱۸

کابل

یادونه: د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

داخه ورځې دي ؟

په تيريدو مې د غـوانۍ ورځې دي
مل مې د ژوند د ستـومانۍ ورځې دي
امسـا په لاس په كـبره ملا گرځـمه
راته خـيرمه د پـريشانۍ ورځې دي
شـبابه تـير لـكه بـرينـنا غـوندې شوې
راغلې اوس د حـيـرانۍ ورځې دي
په وريدو مې دى اسمـان د سـترگو
مـوسـم بدل شو بـارانۍ ورځې دي
د غـوانۍ ورځې رانه لارې خـوشي
اوس راخـيرمه د پـنـيـمانۍ ورځې دي
د مـيـنې يـار چې راته نه گـوري سم
د غـير غـماز د شـيـطانۍ ورځې دي
تـاته ئې رخ د ودانۍ راوړى

په مـــــا راغلي د ورانۍ ورځې دي
 ماته په هر قدم کې غم پاڅوي
 ستا په نظر کې سيلانۍ ورځې دي
 بيه د هر شي جگه شوې ډيره
 خـــــود ســـــرود ارزانۍ ورځې دي
 چې د جانان په درکې نه قـبـلـيـري
 عـبـث زـــــور د قـرـبانۍ ورځې دي
 گوره چې رنگ او خوند به څوک ترې اخلي
 وينې د ستاد مهمـانۍ ورځې دي
 پل به د غـيـرو په کې پرې نه ږدمه
 مينې داسـتاد دربانۍ ورځې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه ځم

د خو وړ ځو مهمان یمه جانانه درنه ځم
زړه تنگ نه کړې قربان دې شم میزبانه درنه ځم
تړلې د ژوند کډه د رنگ شیبې ته په سر ږدم
مکانه درنه تلونکی یم زما نه درنه ځم
راغلی چې وم بې سر او سامانه په کوم رنگ
په هغه رنگ به بې سر او سامانه درنه ځم
نه مینه د بلبل او نه ټکلا شوم دور بل
یو گل یم رژی دلی گلستانه درنه ځم
حسینه! ماه جبنیه! نور دې نه حیرانوم
آئینه دې شومه حسن ته حیرانه درنه ځم
راوېستی یم په جگو جگو غرونو د بیلتون
راغلی یم ستومانه او ستومانه درنه ځم
د نن دی چې له خیاله هسې زلفې کړې پریشانه
جانانه! زه هم داسې پریشانه درنه ځم
ای یاره! رخ مې ومنه د خیرې گریوانه
راغلی ښه هوښیار وومه دیوانه درنه ځم
حافظ هیله راوړې وه د ټکلود دیدار
دیدار ته دې پرې نښودم د ربانه درنه ځم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنچي چې د ورينېم له گيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باسي
لکه چې ايښی غور سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژاړم د يار په درکې
خو چې گريوان کې مې د اوښکو ويا له لار باسي
بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض نه لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوړيري په بهار د وصال
لکه گلونه چې غنډلي په بهار باسي
چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي
که حال يې گورنۍ خلکه راشي گونگسې دي هسې
چې د رنگ شيبې ته به حافظ په سرد دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترگو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د ویرنغمې راپورته کیږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
موره راغلي بد بختان یو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړي د قاتل د مری
که یو ژوندی چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمې ستا د سترگو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د ورېل له ښاره
چې پرې ړندې شي د یارانو مهربانه سترگې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د گل له ښاره
چیرته به ومومي د امن د سارا المنه
دیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
دیر غریبان یې آواره کړل درپه دره گرځي
خو ورک یې نکر دومره زور سره یو غل له ښاره
حافظه پوه به شو هله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له ښاره

۱۳۷۱/۳/۱۳

تایمني کابل کور

د مرگ چاره

د مرگ چاره مې په مړۍ باندې اغیار ایښې
کله اغیار ایښې ده بویه چې مې یار ایښې
چاته گلپوش موټر ولاړ وي ناوې کورته بیایې
چاته گلرنگه جنازه په اوږو بار ایښې
د وخت د جبر حکومت دی جاري شوې دلته
کنه چا مرگ ته غاړه کله په اختیار ایښې
ډیرې نایاتې نامراده ځوانې مرگې شولې
بنارسي یې جنډه شوې په مزار ایښې
هره خوا چغې فریادونه دي د کونډو میندو
په زخمي زړه باندې پټۍ د صبر پلار ایښې
چې په سرو شونډو د غوتیو کې موسکا وچه ده
ناغه د وینو په سرو گلونو بهمار ایښې
د درد له زوره چې مې سترگې بیخي نه غړیږي
د غم دنیا راته په سر کوم ستم کار ایښې
د وخت مومنه رارسیره برید په کاردی درته
جوړ د شهۍ ډولۍ په خوله کې د ښامار ایښې
د ژوند بازار راته سور ښکاري خریدار نه لري
د مرگ متاع قدم قدم کې په بازار ایښې
چاته لگيږي په سینه غشي د چا د جبر
چا د منصور غونډې ځوانۍ په سرد دار ایښې
برات د مرگ یې دی راوړی د حافظ د قتل
نن چې د خیال کبره خولۍ په سر ریبار ایښې
۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تایمني کور

د مرگ انتظار

یم انتظار چې به د کوم راکټ په اور کې سوزم
دا زه کمزوری خوار غریب به په کوم زور کې سوزم
چې په کوم ځای کې ټپي د قهر او غضب اور ولگي
هله ته که نور په کې سوزیږي زه په کور کې سوزم
په دې دنیا کې دوزخ جوړ شوله جنته راته
مخکې له حشره زه ددې دنیا په گور کې سوزم
ما خومیري هم د پل لاندې آزار کړی نه دی
خدایه! دا زه مسکین د چا د وینو پور کې سوزم
د بیلټون اور د هر مین د زړه په خونه بل دی
کنه یواځې زه دا ستا د مینې تور کې سوزم
د خدای لپاره را مدد شئ دا د چا په عشق کې
لبې مې جگې شوې له سره په پیغور کې سوزم
که د هجرت په اور یم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزیږي په کابل زه په لاهور کې سوزم
دا چې کوم شور گډ شوی ستا د ژوندانه په محل
در سره سم جانانه زه په دغه شور کې سوزم
په یوه ځای په یوه سیمه باندې نه بلیري
دا داسې اوږدې چې همیش پرې په هر لور کې سوزم
۱۳۷۳/۹/۳

کابل

د زړونو کور

اورونه را زرخون شول د گلونو په هیواد کې
میلمه شو محرم د اخترونو په هیواد کې
قدم قدم کې رنگ خپور شود وینو هره خوا
د مرگ تیاره غوړیږي د رنگونو په هیواد کې
نور هرڅه شو قیمته بې وزلان اخته په غم
بې مثله ارزاني شوه د سرونو په هیواد کې
خندا په شونډو وچه شوه ژراده هره خوا
یو ویردی هر طرف ته د غمونو په هیواد کې
وطن ته مو راغلي خرابی دی رنگ په رنگ
خراب دی له بل هرڅي کور د زړونو په هیواد کې
طبيب نه شته حبيب نه شته د زړونو د علاج
فرياد شود غم یاد شود د رنځونو په هیواد کې
حافظه! د حیرت په سترگو گوره ورته ته
داڅه بې غیرتي شوه د ننگونو په هیواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چاته ورشم ترې قربان شم چاته عيد مبارک باد کرم
نذرانه کرم او بڼکې چاته تير وختونه چاته ياد کرم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه بڼکلی چمن شته
نه هغه خواړه ياران شته په ليدوئې چې زړه بڼاد کرم
چاته څيرې گريوان يوسم چاته وژاړم په چغو
څوک ئې اوړي څوک به ئې اوړي چاته داد چاته فرياد کرم
نپوهيرم نه به پوه شم که هم پوه يم نپوهيرم
چا داهسې رنگ ته خوار کرم چا داهسې رنگ برباد کرم
د زړه عرسه ولېزيره په دو عامې آمين وکړه
شه هم داسې رنگ ناباده چې ئې زه داسې ناباد کرم
چې د غرو سينې سوري کړي خپلې وينې په کې توی کړي
د شيرينې خوږې مينې! زه به څوک درته فرهاد کرم
گله! مانه لاس بردار شه بل بلبل گوره په بڼ کې
زه صياد بند کرم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کرم
آب او تاب ته د وجود مې په حيرت پلک او سندان دی
د بستم د اور بتمې ئې آب ديدنه لکه پولاد کرم
۱۳۷۴/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیارو کې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایرو کې
د وحشت گریوانه تاکی به تنی روغه پرې نه ږدم
د جنون جذبه مې شته لادې کمزور و شان پنجو کې
د وجود د غره هرپان مې انگازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انگیو په نارو کې
د لټون شانه د سترگو په بنو کې پسې گرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمڅو کې
ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترگو نه وم
راشه کینه گرانه مه ځه د باران په دې شیبو کې
د کنعان د گریوان اوښکې د لیدو سترگې پیدا کړه
د ښکلا یوسف روان دی د کاروان خړو گردو کې
گونگوسه ده په گلشن کې یو گل بل ته غوړ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بی قدره پسرلو کې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټه مې د پرهر په خنډیدو کې
خپله یې هم په سر اوریل دی گریوان تر په سپینو او ښکو
د الیدلې شمعې څه دي د پتنگ په سوزیدو کې
مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورو نو په لمبو کې
که بلبل د سبا چوپ دی خو نغمو کې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په ورمو کې
خو وډان د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷۴/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زورمې په زړه کړې مینې ستا
عقل هوش راڅخه وړې مینې ستا
راز رغون مې شوی زړه په کړونده کې
چې کرلی په کې زړې مینې ستا
سپاه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کرم په ډیرو منډو ستړې مینې ستا
هرې خواته مې چې بیایي ورسره غم
اچولی راکې پری مینې ستا
بندویست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بیخي مری مینې ستا
یوه زه نه یم چې یې هسې ټول اوزول کړم
په دارنگ کړ ټول وگړې مینې ستا
د «حافظ» په سر نې تورې خاوري باد کړې
چې غماز کړو منځگړې مینې ستا

۱۳۷۴/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تيريري
مينه کې کله پر بل چا تيريري
عمر روان جوړه د باد څپه ده
لکه دنن هسې سببا تيريري
ستاد وفا کيسه به پاتې وي تل
نه پاتې کيږي دا دنيا تيريري
څو چې څگر وړياندې نه کړي سستي
پروانه کله له زما تيريري
پرتادې يې سيوري قدر هم ونه شي
خير که پر ما هره بلا تيريري
زما پر زړه باندې به څه تيريري
چې رقيان داستا پر خوا تيريري
آزار به واخلي د حافظه مينې
ستاله کوڅې چې بينوا تيريري

۱۳۷۵/۴/۲

د ارمان غوتی

د جانان د کور دیوه په بلیدوده
 دم ساعت د هجران شپه تیریدوده
 د پامیرد غره له څوکې به شي هسکه
 پنبتنه شمله مې بیا په جگیدوده.
 ارمانی بلبله راشه ورنه غار شه
 د ارمان غوتی موسکی په غوړیدوده
 چې آزاری یې دی زما د زړه اخیستی
 زما نه سلگی وهي په ژریدوده
 د گودر منگی بانه کړه گلې راشه
 مازدیگر شود لمر سترگه په لویدوده
 سمندر ورته زما د اوبنکو جوړ شو
 د رقیب د ژوند کینتی په ډویدوده
 چې به شپه د مینانو په کې نه شوه
 د هغه کلي کوڅه په وړانیدوده
 د بیلتون ترڅې شیبې به مو خورې کړي
 د وصال خوره وروسته په لگیدوده
 بیا به شي پکې تپې د مینې مستې
 عشقه استا ورانه دیره په جوړیدوده

۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زر غاراتو کیدلي دي که نه دي
خو برویان پرې لوبیدلي دي که نه دي
چې د وخت خزان شړلي و بهاره!
بلبلان بیرته راغلي دي که نه دي
د گلشن مالیه وایه لتا خارشم
سرې غوټې دې غوړیدلي دي که نه دي
د پسرلي په نشه مستولونیو
گریوانونه مو چیرلي دي که نه دي
چې به تل د بیلته په ژړا سرې وې
هغه سترگې خنډیدلي دي که نه دي
هغه زړونه چې ویده د مرگ په خوب و
په سینو کې تخنیدلي دي که نه دي
کتارونه خړې زانې مهاجرې
په فضا کې نڅیدلي دي که نه دي
د رحمن له لاله زار حافظ خبر کړی
چې اورو نه یې کړلي دي که نه دي
۱۳۷۶/۱/۲۰

جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څو کو

ستا تر درشله به درځمه د بڼو په څو کو
که جوړه لاروي ستا تر کوره د چرو په څو کو
قدم قدم کې مې د سترگو فرش هوار دی درته
ته چې له خياله پرې را درومې د پڼو په څو کو
يوه له درده ډکه څړيکه مې په زړه شوه خپره
چې شرک دې را کړلو ما خوار ته د کوڅو په څو کو
پام تير مې نه وځې د سراو مخ په سپينو ډکو
واورې وريزې تل مودام د لوړ غرو په څو کو
چغه د حق به پته نه کړم که په خوله مې راشي
ويروى ځله ما منصور د غر غرو په څو کو
چې ايره کيږي چوپه خوله اوازي يې نه جگيږي
دا پتنگان دي چې سوزيږي د لمبو په څو کو
نه ده خوشبويه شا او خوا د نوبهار په گلو
ستاد وربل عطر خپريږي د وړمو په څو کو

طبيبه! خير كه ملهم نه راوړې پتۍ نه راوړې
 مالگې مې خله د وړوې د پرهرو په څوكو
 د وخت آدم د خپل كرم په لاسو پاكي كړلې
 خاورې پر تې وي د درخود انگو په څوكو
 نه يم خير چې به سكون په كڼم مقام ومومي
 د ژوند بېرې مې توپاني شوه د څپو په څوكو
 لكه غونچه د ناز له خوبه سترگې وغړوه
 لمر د رته رڼې د تندي خال د پلوشو په څوكو
 له كومې وينې رنگ اخستې د چمن گلونو
 زړه د بلبل دې سوري شوى د اغزو په څوكو
 زړه مې د خيال وزرې وكړې د حجاز په طرف
 گرغي د مينې د حرم د منارو په څوكو
 تراوسه مړندى په مينه كې ژوندى دى «حافظ»
 غلاميل غلاميل سينه د عشق د مردكو په څوكو

۱۳۷۶//۰۲/۸

د گلونو محفل

محفل گل ساقی گل رنگ په لاس کې جام گل
نازیبې گل مکیزیبې گل ادا خرام گل
په کوم کور چې گل واته ننواته کړي
درېبې گل دیواریبې گل کوڅه او بام گل
چې گل مخی گل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وریږي صبح و شام گل
مطرب گل ، سروږیې گل نغمه یې گل وي
شمع گل ، پروانه گل پاڅه او خام گل
د رنجود خال دانه ور لاندې کیږدی
چې د مخ لپاسه خورکړي زلفې دام گل
د خوبی مثال یې نشته په عالم کې
رب جوړکړی دی په خپل قدرت تمام گل
گل هغه چې یې صفت واړه د گل وي
څوک به څه کړي هغه گل چې وي په نام گل
گلروځان چې سلیل ته ووځي د گلو

سرڼې ښکته کړې په هر قدم او گام گل
 یار مې گل ریبمار مې گل زه گل پرست یم
 خواب گل ، وعده یې گل ده هر پیغام گل
 خوله یې گل ، سترگې یې گل بار خویې گل دي
 چا لپاره یې ساتلي دي انعام گل
 گل قاصده ! چې د گلوښار ته درومي
 گل ته وړه زماله خوا دوعا سلام گل
 زه به گل غونډې پرې ولې نه غوړیږم
 خندا گل موسکاني گل هم یې کلام گل
 نېو هیږم دا به فیض د کوم بهار وي
 ستاد چم په باغ او بن کې وي سودام گل
 گل بدنه ستاد سیمې گل کڅوکې
 غوړیدلې دی د خاصو سره عام گل
 ورپسې به خود گلونه اقتدا کړي
 مسجد گل ، محراب یې گل په کې امام گل
 د حافظ د زړه د گل بلبله راشه
 هر کلی ته دی ولاړ په احترام گل

۱۳۷۶/۱۰/۱۹

کابل تایمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده تر سحره ډيو بله پريبرده
 د ديدنو نو بخت توره ډيوه بله پريبرده
 چې پتنگ و سوزي بلبلې پرې نغمې ووايي
 د زلفو کور کې معطره ډيوه بله پريبرده
 زړه مې لانه دی پوره موږ په نظاره د حسن
 خواست مې قبول کړه د زړه سره ډيوه بله پريبرده
 چې درته وکړم نه يوڅو د دلداري خبرې
 زما خيالي ښکلي دلبره ډيوه بله پريبرده
 ستا د ښکلا افسانه وروپه ورو اوږد يري پسې
 د ټولو ښکلو مخوره ډيوه بله پريبرده
 لوگي اوگي به کړم لتانه سپيلني د سترگو
 الله دې مکره له نظره ډيوه بله پريبرده
 ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
 دا کيسه نه شوه مختصره ډيوه بله پريبرده
 چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
 د قدر شپه ده رادبره ډيوه بله پريبرده
 که لږ تياره شوه درندانو بد مستی ته گوره
 د بزم ميره معتبره ډيوه بله پريبرده
 مقام د حال کې تل د قال ژبه گونگی پاتې وي
 د خوار «حافظ» په حال خبره ډيوه بله پريبرده
 ۱۳۷۶/۱۱/۲

حيات آباد پيښور

په دې دنيا جنت

وروستی وخت وروستی دیدن دی که راځي
گرانه وخت د غنکدن دی که راځي
په خیر خیر ستاد راتلو لارې ته گوري
سترگې سترگې مې بدن دی که راځي
چې په گلوبه ئې شورو د بلبلو
اوس خزان هغه چمن دی که راځي
چې به شول په کې د مینې مجلسونه
تس نس هغه انجمن دی که راځي
بې لټا مې داسې حال دی که یې پوښتې
په سره اور کې کړیدن دی که راځي
چې به ما پردې دنیا جنت بلبلو
دوزخ شوی مې وطن دی که راځي

۱۳۷۶/۱۲/۱۳

خلور قله

د دنيا غمونه سيند باندې لاهو كړه
ځان ملنگ كړه د جانان په دركې هو كړه
چې د عشق د بندگۍ طوق دی روزي شي
د فاختې غونډې ځان ستړی په كو كو كړه
دو گانه دې چې قبول يگانه رب كړي
د خپل زړه په وينو تل تازه وضو كړه
د غماز د بدو سترگو كه ځان ژغوري
خلور قله هر سبب ادر باندې پو كړه
كه مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنيا د زړې كوونډې په مخ تو كړه
چې جهان يې په حيرت تللی ښكلا ته
د سر لاندې هغې ښكلې لاهو كړه
د وحدت د راور مرجان چې كړي تر لاسه
نود او ښكو په درياب كې ځان مانهو كړه
نفس شيطان درېسې گرځي خبردار شه
د تقوى سنگر كې ځان ورته قابو كړه
د موسى د امسا راز معلوم كړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو كړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړگي زخم پرې رفو كړه
۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمېني کابل

پیو کی

عشقہ پسرلی شوم وزندی دی کرم
بنه شیبہ باران یم شرندی دی کرم
خال دې د ابرو په منع کې کیببودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کرم
مرومه سلگی د زنکدن مې وې
گرانہ مسیحا شوې را ژوندی دی کرم
تامې د گریوان تارونه ونغلرل
غارې د جنون ته غبروندی دی کرم
هسې په نری شوم مال به ورژم
گل دې د ریډي کرم رپندی دی کرم
تاچې د نظر غشی راویش تیل
لاغر شه د غرونو ترهندی دی کرم
واړه کرامات د حسن خپل گنه
شوم هغه زیارت چې رسندی دی کرم
تورد تور و زلفودې راپورې شو
تورې چې وي بخت هغه تندی دی کرم
خیر که د مالی منت دې واخستو
زیب دې د ورېل شوم جندی دی کرم
تل به دې حافظ د بنکلا پاتې شم
گلې! که پیو کی کې خونیدی دی کرم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترگو چې جامونه چپه نه کړې
زما د خوارې مينې اُميدونه چپه نه کړې
راغلي مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د ديدن راوړه خو وځونه چپه نه کړې
تر هغوبه يو پل لکه ميکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقې په سر ځمونه چپه نه کړې
د ديرو ککړۍ به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړې
د حُسن چنگيزي لښکره بويه احتياط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړې
فرهاده! زه دې نه منم د عشق پهلواني
تر هغو چې پر بل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړې
امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلي آشنا
واعظ خودې چپه کړو مېرونه چپه نه کړې
حافظ به درته ووايي اتل د عشق په څه
که چيرته د اغيارو سنگرونه چپه نه کړې
۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تايمني کور

د لمر لمنه

مازديگر دی ځممه لار د گودر نیسم
 د پیغور د تورو وارته ئې سر نیسم
 زما ژوند دې ورنه ځار شي چې خوښیږي
 د بنو غشي يې ټول په تتر نیسم
 که ولې د شودوشا توکې راسمې
 شنډه ونه شوممه کله ثمر نیسم
 چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
 نن سبا ورته د مینې اشر نیسم
 د لویز عطر به راوړي ستاد زلفو
 ستاد سیمې له نسیمه خبر نیسم
 چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
 «گویا دا چې په پڼیه کې شرر نیسم»
 چې یې بیل نشم د حسن له مرکزه
 د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم
 زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کړ
 د رڼا د راتلو لار د سحر نیسم
 خور ځواب قاصد راوړی دی له یاره
 چې حافظ په مخرم کې اختر نیسم

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترگو
هله پوه شومه په زور د تورو سترگو
د هوسۍ په شان به ئې خوب په منيرتون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترگو
د بنو نيزو کې زړه وړی له گوگله
د نظر په براق سپور د تورو سترگو
تاريکو کې د ژوندون اوبه موند شي
که غای راکړی یار په کور د تورو سترگو
د رنج پوه خيیره دوره ايره پايي
چې کوم زړه سوی په اور د تورو سترگو
«په کې صيد کړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې کړي خور د تورو سترگو
ورځ تر ورځې ئې بازار پسې تود يري
صفت نه کوومه نور د تورو سترگو
زه «حافظ» چې د بنکلا په بازار راغلم
په کې جوړو عجب شور د تورو سترگو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حسن عرش

د بندگی کړۍ مې غوړ کي شوه غلام و ختم
د حسن میره بخت مې گوره ستا په نام و ختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه گام و ختم
د عشق کلال خپله پجه کي راته خای رانه کړ
په اور د مینۍ کي لاپوخ نه یمه خام و ختم
له هرې خوا راباندې راغلې د تیارو لښکري
د سبا ستوری وم بې وخته په ماښام و ختم
رانه ادا ب د محفل هیرشو ساقی عفوه غواړم
له ډیرې بیړې وار خطا په سرد جام و ختم
کامیابی مې د دنیا په امتحان کي نشته
په ازموینه کي د مینې چې ناکام و ختم
دا چې له غیږې مې د عطرو قافلي باویري
لکه پروته دې د قد په گل اندام و ختم
غمازه! ستا د بدو سترگو د محک په قیاس
د یار حضور کي شوم سره زر عیار تمام و ختم
چې اقتدا مې په محراب د کړو وړو وځو و کړه
«حافظ» د مینې مقتدي ومه امام و ختم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانگۍ چينه

په لته بند د زړه مې کډې د جانان تيريري
 ځي د ايلبند په لور کتار کتار اوښان تيريري
 تورې کيږدي د دانه گۍ په چينه ودرېدې
 د اوبو ژۍ په اوږو ايښې گلرخان تيريري
 ورته ريښې ريښې گريوان د مجنون لاره نيسي
 د سحر خړه کې ليلا راغله کاروان تيريري
 سبا بلبلو په نغمو کې داسې ويلې سره
 ښکلې بهار دۍ راروان سپيره خزان تيريري
 عشقه ! له دې نه به هم بله مرتبه وي لوړه
 چې د ميرې په کور د حسن سليمان تيريري
 داخو نيولۍ د ښکلا وديو وگل په سرو
 هسې په څنگ چې ترې د حسن پتنگان تيريري
 غمازه ! ته ترې څه خبر يې ته پرې نه يې سوي
 کومه لبه چې د بيلتون زما په ځان تيريري
 کچکول د سترگو کې ورواچوه خيرات د ديدن
 گلې ! کوڅه کې دې د مينې ملنگان تيريري
 د خدای کلام کې وونه څه ښکلې کيسه جوړېده
 څوک څه خبر چې څه کوهۍ کې د کنعان تيريري
 څوک يې په کاهو ولي څوک مسخرې پرې کوي
 « حافظ » په دغه مالت بيا څيرې گريوان تيريري

۱۳۷۷/۳/۱۳

گنډيري گلونه

د حسن گل ته دې حيران ولاړهک پک گلونه
چيرته گلاب گلونه چيرته د زمبک گلونه
گلې! چې ته به پرې راځي لکه ورمه د گلو
شه هغه ځمکه هر قدم خپک خپک گلونه
چې تش بڼکالو دې د بڼکلا ورته په غور کړه نسيم
له هرې خوا درته په بڼ کې شور اڅک گلونه
ريباره! تاوې يار به راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شوه سترگو مردمک گلونه
د که ځولۍ دروړم وربل ته د سپين غره له گلو
څه گنډيري گلونه بڼکلي څه مښکک گلونه
څه نمکي حسن درکړی پاک الله دی درته
ستاد گل مخ سره پيدا کړي لانمک گلونه
دا خوبورا دی چې د ژوند کورنې غونچې د گلو
کله ليدای په رڼا ورغ شي شوپرک گلونه
حافظ چې ستاد حسن باغ ته هر سحر در درومي
کړه کوي په کې د سترگو په محک گلونه

۱۳۷۸

د حُسن باران

يوگل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
 بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
 د مخ د لمر په وړانگو کې دې ورک اوبه اوبه شوم
 روڼ ستوری د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
 سهار به د بلبلو په نغمه ورا جگېدم
 د تورو تورو زلفو شېستان کې به مې شپه وه
 جنونه ستا وحشت زړه کې پيدا کړ داسکون
 وحشیان به راته رام و بیا بان کې به مې شپه وه
 ښکلا د طبیعت به کړه هر دم نور افشاني
 لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
 نه غم د بيلتانه و او نه فکر د هجران
 د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
 ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړي
 نټکې کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
 ورمه وم هر سهار به دې له څڼو خپریدم
 سنبل کې به مې شپه وه په ريحان کې به مې شپه وه
 نسیم د صبح دم به نازولم تخنولم
 امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
 په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته گوري داسی نه ووم
 تنی غوندې د ښکلو په گریوان کې به مې شپه وه
 ۱۳۷۸ / ۲ / ۲۴

د سبا ستوری

د تورو سترگو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم
شود زړه بدرمې د تندر په حال
نن یې چې ټول په خپل نظر واخستم
شوم ئې له سرد قربانۍ گډوړی
زه لرو لاړوم خوډه برو واخستم
د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن غم واخستم
چې هر یو غبرمې راغبر گيږي په غوږ
لکه انګۍ په غيږ کې غرو واخستم
«حافظ» به اوس پدې کې څه ووايم
تاچې د مینې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تایمني کور

د پنجرې دروازي

ته چې لارې زه دې پريښودم يوازې
را په مخ شوې د دنيا د مخ ناسازې
بلبل وار د گل په هجر شور فرياد کړم
د پنجرې دروازي نه شوې راته وازې
دې مالت کې زړه سوي نشته په ویرژنو
ستا کوڅې ته مې راځي او ښکې استازې
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د سالونه
پيدا شوې بدې سترگې نظر بازي
ښاپيری د چين ما چين مې هم کتلي
ستا په خير نشته اوږدې زلفې درازې
حيرانيرم دې دستور د زمانې ته
چې په مينه اشارې بولي غمازي
«حافظ» پوه شوم په راز د دواړو کونو
چې مې سترگې ستا د سترگو شوې همرازي

۱۳۷۸/۲/۲۸

کابل تايمني کور

د ځواني مرگي منگي

په چغو او په کوکو دې په وروژيږېدم
په لرو ژړيږېدم او هم په بر وژيږېدم
قربان دې له درباره شم دربان مې شو مانع
حضرت دې درتلی نشم بهر وژيږېدم
بلبل سره د مینې په دستور کې يم شریک
د گل په پانه پر خه د سحر وژيږېدم
دنیا راسره ژاړي خویو یار راسره نه
نغمه د مات رباب شوم په هنر وژيږېدم
د حسن مازدیگر مې کړو په خپلو اوښکو د وې
منگي د ځواني مرگي په گود وژيږېدم
راوړې مې له سپین غره ځولۍ تشه د مراد
په خړو غرو غرونو د خیبر وژيږېدم
هیڅ رحم نې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅومره که په مخکې د دلبر وژيږېدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منگی

بیگاه په خوب کې مې دلبر په غیر کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ
اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ
د گلو تاج به مې گڼلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غرایښی ؤ
د ناز په نیم نظر دې زه څنگه بیدله کړمه
دادي په سترگو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ
ته چې په دا قـدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ
وخته د خاورو سره خاورې شوه د نجونو میره
سپیره منگی یې لا تراوسه په گودر ایښی ؤ
ماوې د بد نظر اثر به درنه کډه وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ
«حافظ» به ټوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوربه یې تل په غبر د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پريوتم د زړه له زوره پريوتم
عشقه! ستا له مسته شوره پريوتم
لږ د لونگين نه دې خطا شو مـه
لاس راكـوه هـله گـوره پريوتم
حُسنه! ستا د خيال د دنگو غرو په لار
برنشم خـستى نسكـوره پريوتم
شور فرياد مې واوړه د جنون د نيتي
ستا په لمن څه بې كـوره پريوتم
راكـڼړه د كـرم امـسا چې پورته شم
راشه اى زما غمـخـوره پريوتم
تورد سترگو سپين مې ستا په يادو شوې
اى زما د سترگو توره پريوتم
جوړچي د حافظ د عشق جهان نه شو
دا د نيا كـړه وړانه نوره پريوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترگو مسیحا

که داغونه مې د زړه گورې راځه
آینه کې ځان ته څه گورې راځه
روح مې تللی ستاد یادو هديرې ته
که ما خوار غريب ته بڼه گورې راځه
چې باران د پشه کال ورته حيران دی
که د اوښکو وريده گورې راځه
دود يې خيبري ايرې کيږي پتنگان دي
په ډيوه که سوزيده گورې راځه
شهادت يې مبارک شه ستاد سترگو
په زړه خښ دي که بانه گورې راځه
لاس دي راکړه سترگې پټې کړه بيا گوره
که ترعرشه رسیده گورې راځه
ستاد شونډو خوړلني ده پرې غالبه
خير که سترگو کې ترخه گورې راځه
ستاد سترگو مسيحاته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه گورې راځه
که قبوله مې د عاشي گرانه ياره
بده ورځ په ژوند ومه گورې راځه

۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځوري ته

چې دې وچو سپيرو شونډو ته نظر کړم
گلې وايه! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وينو ستاد خور علاج شي
چاره واخله چې د زړه وينې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وگرځي په سترگو
نو گريوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرگ پرېښته چيرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستاد ساه په بدل ورکړم
که ته نه يې راز به ستاد مينې فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مينه خبر کړم
نا معلومه درددې خوري د صورت وينه
په وينا به د طبيب څنگه باور کړم
زما عشقه ستا له خوره به څه وایم
زه دې څنگه په ژوندونې درپه درکړم
که ديوه ستاد جمال شي چيرته بله
د پتنگ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړي گورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم

۱۳۷۸/۳/۲۶

د گلو کر

د گلو کړته مې د ربو له چې گلان وکړو
خوا ميلونه چې په غاړه د جانان وکړو
خیردی که کال سوکړه راغلی اسمان زړه کلک کړي
د زړونو للمه به د اوښکو په باران وکړو
چې د توپان د لیونو موجونه ونه دارشي
د قوچې به په خپوکې د گریوان وکړو
کتا او پیروني به ترې جوړشي تلې هم ورسره
راشه د اوښکو یو خوشتوري په اسمان وکړو
گوندي دمه ئې شي په سیوري خوږې دمه زړونه
د رحم زړې به په زړه کې د انسان وکړو
چې دک خمان راته ولاړوي د کاله په غولي
یو خوتا کونه به په کور کې د مغان وکړو
یو لاله زار به ورنه جوړشي د بهار په موسم
د زړه داغونه که د عشق په بیابان وکړو
چې د راتلو هر پل ئې سترگوته دا ویاړ وښيي
حافظه راشه چې په لار کې ئې چشمان وکړو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وړوڅو خال نې غلچکی د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکاري وهي
حُسنه! ځلادې یو په خوشو ده بهار په موسم
ځنـو ورېل کې چې گلونه پرې واري وهي
ساعت گړی ته مې د عمر تغر ټول وگڼه
د ژوندون پانگه مې غـمـونه واري په واري وهي
ځمکه فضا د بيلتانه ماتم په سراخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چيغاري وهي
چيرته سيلاب او چيرته توی چې په گريوان بهيري
دامې د سترگو له اسمانه اوښکې دارې وهي
د زړه پرهرمې شوزولن ناسور به جوړشي ورنه
کاره بانه دې شيبه دم په کې نوکاري وهي
زاري جگۍ دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بيا د کومې يوې خواړې وهي
چې يې له سترگونه د ستورو تښتولی دی خوب
دا خو حافظ کړيکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وريځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانوله سنگر ووته
د زړه په فصل مې تنه د ږلۍ تيره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سرو ووته
د تورو شپو تيارو په غيږ کې پوره ؤ و غږينېلم
بس دغه چغه مې له خولې نه په سحر ووته
رنګين بازار ئې د همزلو په گودر کې جوړ کړ
د نجونو ميره چې له کوره ماز ديگر ووته
چې د بڼو نيزې ئې ما پلوراواړولې
ماوې سينې ځنې مې څوکه د خنجر ووته
روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترگو
سياه مې وزرونه ورته گوره د نظر ووته
د زړه ملوک مې د کلونو مساپر شو پسې
بدري د ځسېن چې ارم نه په سفر ووته
نن د ساقې د مستو سترگو اثر دومره زيات شو
ستا بد مستۍ شرابه څه شوه په کوم ورو ووته
حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې بڼا پيرۍ وه په هنر ووته

۱۳۷۸/۶/۱۷

مات ستوري

د چا دمینې د یادونو قافلو سره ځم
سحره! ستا د ماتو ستورو بدرگو سره ځم
یوه شیبه نیمه به یم دمه دیار په رخسار
لکه شبنم په گل د غم دراختو سره ځم
د سفر غوټې مې تړلې داشنا کلي ته
ځم روانیږم د بلبلو د غم و سره ځم
لکه د شمعې بلووم په سر لمبه دمینې
تورې تیاري رڼا کوومه د دیو سره ځم
د خوښۍ ناوې مې یوه په کور دننه نه شوه
زه به ترڅو د دې نیمزالو جنازو سره ځم
که راپخلا مروړ یار شي په موسکاشي راته
د خپلو ترمو ترمو اوښکو د جرگو سره ځم
مالیاره! پام سترگې درنې نه کړې گلچین نه یمه
وړمه وړمه یمه روانه د غونچو سره ځم
حافظ (حافظ) یم پاتې شوی حسنه! ستا په درگاه
که چیرته ځم حسنه! هم ستا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

رنگین ما بنام

حسن دې ښکلا ده څه رنگین غونډې ما بنام دی
وگوره آسمان ته د سپوږمۍ يې لاس کې جام دی
گرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپيرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خيام دی
هرې خواته دلته کې تسبیح د پرښتور اځي
وینم په حساب کيږي سجود دی که قیام دی
پيږي په سپنرسيو د کنعان د حسن گل پيږي
خدایه دا د حسن څه وړیا شانتې ليلام دی
تل چې ترې د مینې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستاد کاله بام دی
ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په لیمو مني
تا ښایست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی
ټول قضا لرونځونه به دې وشي پسې نیت کوه
صف وروځې بانه يې مقتديان خال يې امام دی
پوخ يې کړ لا پوخ نه دی حافظ په اور د مینې کې
اوس هم لا په سپینه زړه ستا په مینه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

د شاعر چاپ شوي آثار :

- ۱- د نغمو کاروان (د شعرونو ټولونه) ۱۳۵۶ کال .
- ۲- د شمشاد له هسکې څو کپې (د شعرونو ټولگه) ۱۳۶۲ کال .
- ۳- ستا دچم گلونه (د غزاو ټولگه) ۱۳۶۵ کال .
- ۴- تاتري (د نظمونو ټولگه) ۱۳۶۶ کال .
- ۵- دردونه او تکلونه (د شعرونو ټولگه) ۱۳۶۹ کال .
- ۶- مات ستوري (همدا ټولگه) ۱۳۷۸ کال .
- ۷- د اتم ټولگي لپاره د تاريخ ژباړه ۱۳۴۲ .

د شاعر نچاپ آثار :

- ۱- د باچا خان په باب نظمونه .
- ۲- د سولې په باب نظمونه .
- ۳- زما ترانې د (زرو په شا و خوا کې) د تصنيفونو ټولگه .
- ۴- د نړۍ د ادبياتو د شاهکارو نوکيسې (ژباړه) .
- ۵- د نړۍ د مشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .
- ۶- د غزلو يوه ټولگه .
- ۷- د حق پتنگان : ديني ليکنې چې وخت په وخت د راډيو له لارې خپرې شوې دي
- ۸- سهارنۍ نذرانې : ديني ليکنې ، د راډيو لپاره .
- ۹- د لنډو کيسو يوه ټولگه .
- ۱۰- ويرينې اوستاينې نظمونه .

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني

خپاره کړي آثار

- ۱ - څيرې گړپوان، عبدالوهاب سرتېر.
- ۲ - سيندونه هم مري، اسحاق ننگيال.
- ۳ - پښتانه (پټانز)، اولف کارو.
- ۴ - دويمه سقاوي، سمسور افغان.
- ۵ - په افغانستان کې توپان، غوث خيبري.
- ۶ - د شملې پېړۍ تر نمايي د افغانستان د بهرنيو اړيکو تاريخ، لوديك آدميك.
- ۷ - په افغانستان کې رښتيا څه تېرېدل؟ الکساندر مايوروف.
- ۸ - د سيند پر غاړه، حبيب الله زړه سواند شينواري.
- ۹ - گام پر گام له خوشال سره، محمد آصف صميم.
- ۱۰ - مات ستوري، نصر الله حافظ.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني

VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER
AFGHANISCHEN KULTUR E.V

د خپرونو لړ (۱۰)